

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA, FAŞİST KUŞATMAYA KARŞI DEVİRİM İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

Halkın politik çıkarlarını devrim için yönelmiş, devrimin ihtiyaçlarına göre örgütlenmiş, onun bilinciyle donanmış ve hiç kuşkusuz öfkeyi ve bilelenmişliği Halk Savaşı çizgisinde seferber etmiş komünist partisi temsil edecektir. Yönümüzü bu rotaya çevirmeliyiz. Halkın mücadelesinin, yaşadığı çelişkilerin temel eğilimi devrimin örgütlenmesi, devrim bilinciyle mücadelenin geliştirilmesidir. Onları bağlayan tüm gerici zincirlerin paramparça edilmesini sağlayacak olan da budur.

KOLEKTİF DOĞRULTU DAĞITICI VE BÖLÜCÜ PRATİKLERİN BİRLİK ANLAYIŞI OPORTÜNİSTTİR
SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

29 HAZİRAN-13 TEMMUZ 2022 ■ SAYI: 115 ■ FİYAT: 5 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Zehirlediğiniz Topraklarda KAVGA YEŞERİYOR

EMEK

4

ANALİZ

10

GENÇLİK

17

MÜCADELEYE DAYALI KİTLE ÇİZGİSİNİ GELİŞTİRELİM

Sarı-bürokrat sendikaların kontrolü dışında bir sınıf hareketi yaratma ya da sendikal bürokrasiye karşı etkili mücadeleler geliştirmenin yolu da bu fiili-meşru mücadele çizgisinden ve sınıfın üretimden gelen gücünün açığa çıkarılmasından geçmektedir.

BİRLİKTE BOĞULANLARIN "BİRLİĞİ"

Bu temelde eylem birliklerinin örgütlenmesi, dost güçlerle ve geniş kitlelerle buluşması, çeşitli sınıf ve katmanların örgütlenmesi, tarafsızlaştırılması ve düşman güçlerinin zayıflatılması temel politik hedeflerimizden biridir.

YOKSUL SEMTLER VE GENÇLİĞİN SORUNLARI KAPSAMINDA İKTİDAR ANLAYIŞI

Devrimcilerin ufku geniş ve yaklaşımları esnek olmalıdır. Devrimcilerin iktidar anlayışı eskiyi yıkıp yeni yaratmak üzerine kuruludur. Bulduğumuz semtlerde yeni yaratmanın esas temeli devrimci kültürü yaratmaktır.

Madımak Otelinde Katledilenler Kadıköy'de Anıldı

İSTANBUL- Sivas Katliamı'nın 29. yılında Madımak Otelinde katledilenler Kadıköy'de anıldı. Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılan anmada, katledilenlerin fotoğraflarının yer aldığı "Unutmadık, unutturmayacağız" yazılı pankart açıldı.

Partizan eyleme dövizlerle katılırken gençlik örgütleri alana, "Sivas için adalet Suruç için adalet" yazılı pankart ve sloganıyla geldi.

Eyleme ayrıca ESP, Devrimci Parti, Kaldıraç, SODAP, TKH, Köz, Aka-Der, Gençlik Meclisleri, SEP, SMF, Devrimci Hareket ve Munzur Çevre Derneği üyeleri de katıldı.

Katledilenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan anmada, katledilen 33 kişinin ismi sayıldı, "Yaşıyor" diye yanıtlandı. Etkinlikte PSAKD üyesi gençler tarafından semah dönüldü.

Basın metnini okuyan PSAKD Kadıköy Şube Başkanı İbrahim Karakaya, 29 yıl önce yaşanan katliamı hatırlattı. 29 yıl önce bedenleriyle "ateşte semaha duranlar"ın ülkedeki barış, demokrasi, özgürlük, emek, eşit haklar ve laiklik mücadelesinde ışık olduğunu, direnme gücü olduğunu belirten Karaya, 2 Temmuz'un kendileri için anlamını şu maddelerle sıraladı:

"Bu 2 Temmuz; Cemevlerimizin Alevilerin ibadethanesi olduğunun yasal olarak kabul edilmesi için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; kapatılan ve vakıflar

üzerinden el konulan dergahlarımızın Alevilere geri verilmesi için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; Alevilere uygulanan ayrımcılık ve nefret söylemlerine son verilmesi için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; Alevi köylerine cami yapılması ve Alevilerin kutsal mekanlarının baraj, maden ve taş ocakları ile yok edilmesine karşı mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; zorunlu din dersleri ile Alevi inancının asimilasyonuna karşı mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; Alevilere yönelik katliamlarla devletin yüzleşmesi ve Madımak Otelinin 'utanç müzesi' olması için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; bilimsel, çağdaş ve laik eğitim politikalarının, sosyal adalet ve hukukun üstünlüğü ilkesinin hayata geçirilmesi için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; Anadolu'nun çoğulcu yapısı içinde, kendi kimlik, inançsal ve kültürel özelliklerimizle Anayasal güvence altına alınarak birlikte yaşamak için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; Anadolu'nun çoğulcu yapısı içinde, kendi kimlik, inançsal ve kültürel özelliklerimizle Anayasal güvence altına alınarak birlikte yaşamak için mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; ırkçılık, şovenizm ve şeriatçı güçlere karşı mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; değersizleştirilmesine, halkımızın emeği ile yarattığı değerlerin bir emperyalist talan politikalarına, emeğin avuç hortumcuya peşkeş çekilmesine karşı mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; cinsiyet ayrımcılığına, kadının bedeni ve emeği üzerindeki sömürünün ortadan kaldırılmasına, kadın cinayetlerine, taciz ve tecavüze karşı mücadele günüdür.

"-2 Temmuz; emperyalist ülkelerin dünyaya hükmetmek adına gerçekleştirdikleri küresel saldırılara karşı, dünya halklarının ve emekçilerinin dayanışma günüdür.

"-2 Temmuz; bir avuç çıkarıcının sömürü hırsıyla, yeraltı ve yer üstü kaynaklarımızın peşkeş çekilmesine, doğamızın talanına, yaşam alanlarımızın yok edilmesine ve tüm insanlığın sahip olduğu ekosisteminin bozulmasına karşı mücadele günüdür."

Sivas şehitlerini unutmayacaklarını ve unutturmayacaklarını kaydeden Karakaya, "Çünkü unutmak, en başta inancımıza, direncimize, bilincimize ve bu uğurda bedel ödeyen, Kerbelâ'dan Şeyh Bedrettin'e, Pir Sultan'a ve bugüne kadar, hak ve hakikat mücadelesinde inançları uğruna bedel ödeyenlere ihanettir. Çünkü unutmak; Asım Bezirci'nin kalemine, Hasret Gültekin'in bağlamasına, Nesimi Çimen'in curasına, Asuman Sivri'nin semahına, Koray Kaya'nın düşlerine ihanettir." dedi.

Muhabirlerimize ve Partizan okurlarına soruşturma açıldı

İSTANBUL – 21 Mayıs'ta Kartal'da düzenlenen komünist önder İbrahim Kaypakaya'yı anma yürüyüşü gerekçe gösterilerek muhabirimiz Tuba Apaydın ve Partizan okurlarına soruşturma açıldı.

21 Mayıs'ta Kartal Bankalar Caddesinde Partizan'ın çağrısıyla düzenlenen yürüyüş ve basın açıklamasında polislerin saldırı girişimi yaşanmıştı. Bu saldırı girişimine rağmen yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirilmişti. Eylemin ardından geçtiğimiz günlerde bir Partizan okuru ev baskınıyla gözaltına alınmış ve savcılık ifadesinin ardından serbest bırakılmıştı.

Eylemin ardından alanda haber takibi yapan muhabirimiz Tuba Apaydın ve Partizan okurlarına "polise mukavemet ve örgüt propagandası yapmak"tan soruşturma açıldığı belirtildi. Soruşturma açılan muhabirimiz ve çok sayıda Partizan okuru savcılık tarafından ifadeye çağrıldı.

YÜZLERCE HABERİMİZE SORUŞTURMA

Gazetemiz Yeni Demokrasi'nin internet sitesinde yer alan yüzlerce haber hakkında soruşturma başlatıldı.

Konya Emniyeti Siber Şube'nin hazırlamış olduğu rapor kapsamında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından gazetemizin erişime engellenen internet sitesinde yer alan yüzlerce habere "örgüt propagandası" gerekçesiyle soruşturma başlatıldı.

yenidemokrasi21.net adresinde yer alan yüzlerce haber kapsamında ifadeye çağrılan muhabirimiz "TKP/ML propagandası yapmak" iddiasıyla ifade verdi.

Sansür yasası olarak adlandırılan halkın haber alma hakkını engelleyecek ve "doğru haberi" sınırlandıracak olan yasa tasarısı daha mecliste onaylanmadan devrimci, ilerici basına dönük saldırılar da peşi sıra gelmeye başladı. Geçtiğimiz günlerde de Amed'de 16 gazeteci yaptıkları haberler nedeniyle tutuklanmıştı.

POLİTİK GÜNDEM

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA, FAŞİST KUŞATMAYA KARŞI DEVRİM İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

Tüm emperyalist güçler Ukrayna'da Rus işgaliyle birlikte "bir kanlı yumak" haline gelmiştir. İşgalin üçüncü ayında Rus emperyalizmi yavaş da olsa amaçlarına doğru ilerliyor. Hedeflediği şehirleri parça parça ele geçiriyor. Gerici Ukrayna rejimine yönelik "Batılı emperyalist" blokun savaş kışkırtıcılığına dayalı desteği ise artık sadece Rusya'nın daha fazla yıpratılması içindir. Bununla birlikte Ukrayna rejimine yönelik desteğin bütünlüğünde de bir çözülme gerçekleşmiştir. Soruna farklı cephelerden, kendi çıkarları açısından bakma eğilimi işgal uzadıkça daha belirgin olmaya başlamıştır. Batılı emperyalist güçlerin Ukrayna'ya verdiği desteğin ve Rusya karşıtlıklarının başta ortaya konanlardan çok uzak olduğu açığa çıkmıştır.

Haziran ayı ortasında emperyalist güçlerin peş peşe Kiev'e en üst düzeyde ziyaretleri gerçekleşti. Avrupa'nın üç dinamosu Almanya, Fransa ve İtalya'nın liderleri planlanan şekilde 17 Haziran'da, İngiltere lideri ise sürpriz bir ziyaretle 18 Haziran'da Kiev'de boy gösterdi. Hiç kuşkusuz bu ziyaretler Ukrayna'nın daha fazla direnmesini sağlamak içindi. Fakat Zelenskiy ile yapılan görüşme sonrasında Rusya'nın kınanmasında yakalanan ortaklık dışında, üçlü ile İngiltere Başbakanı Boris Johnson'ın yaklaşımları arasındaki farklılık dikkat çekti. Almanya Başbakanı Olaf Scholz savaş ve yıkımı kast ederek "Kâbusun bir an önce son bulması gerektiğini" söylerken Fransa Cumhurbaşkanı Macron "Ukrayna'nın Rusya ile masaya oturması gerektiğini" belirtti. Bu ziyaretten hemen sonra Boris Johnson'ın sürpriz ziyareti ise Ukrayna'ya daha fazla askeri destek, Ukrayna güçlerine yönelik "eğit-donat" programının daha fazla güçlendirilmesi ve bu şekilde Rus işgaline karşı daha güçlü bir savaş yürütülmesi yönlü bir teşvik içeriyordu. Savaş cephesine yönelik bu yoğunlaşmış ve en üst düzeyde gerçekleşen peş peşe ziyaretlerin ortaya çıkardığı sonuç Rusya'ya karşı kenetlenmiş "batı blokunda" gidisata yönelik farklı eğilimlerin belirginleştiğidir. Savaş kışkırtıcılığını elden bırakmayan bu emperyalist güçler verili güç dengeleri ve değişen şartlar karşısında taktik hamlelerle ayrı rotalara yönelmeye başladılar. Rusya'ya yönelik ekonomik ve siyasi yaptırımların da beklenen düzeyde caydırıcı olmadığı açığa çıkmış durumda. Bu yaptırımların bütünlüklü olarak uygulanmadığı da ayrı bir gerçeklik olarak kayıtlara geçmişti zaten. Bu süreçte Rusya Çin ile ilişkilerini daha da güçlendirmekle kalmamış, BRİCS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) ülkeleriyle bu parçalı ablukayı hafifletecek hamleler de yapmıştır. Bunun yanında Rusya Avrupa ülkelerine karşı kullandığı enerji silahını ve rezerv paraya karşı

aldığı önlemlerde somutlaşan kozlarını elinde tutmayı sürdürmektedir.

26 Haziran'da Almanya'nın Münih kentinde toplanan G-7 Zirvesi'nde Rus petrolüne fiyat sınırlandırması gündeme alınmış, Rusya'dan altın ithalatı ise yasaklanmıştır. Bu toplantıda Ukrayna işgaline yönelik farklı taktiklerin, özellikle birebir görüşmelerde masaya yatırılacağından şüphe yoktur.

Ukrayna'da "tek bir kanlı yumak" haline gelen emperyalistlerin ortaklıklarını ve farklılıklarını nasıl bir dengeye sabitleyeceklerini G-7 ve 28-29 Haziran'da yapılacak NATO toplantısı sonrasında daha açık bir şekilde görebileceğiz. Şimdiden Ukrayna'nın Rusya'ya toprak vererek ya da oluşmuş durumu fiilen kabul ederek bir uzlaşma yoluna gitmesi gerektiğinden söz edilmektedir. Böylece süreci kontrol altına almayı sağlayacak yeni bir yol haritası arzulanmaktadır. ABD ve İngiltere ile Almanya ve Fransa'nın bu eksende taktik bir ayrışma içinde olduğu söylenebilir. "Barış; ama ne pahasına?" tartışması bu güçlerin masasındadır. Rusya'yı maksimum düzeyde zayıf düşürecek, tavizler koparacak ancak işgal edilmiş Ukrayna topraklarının Rusya'ya bırakılmasını içerecek bir çözüm arayışı söz konusudur. Bu kanlı yumak bir parçası olan Rusya ise sınırlarını NATO'ya karşı korumuş olacak, ancak Finlandiya ve İsveç'in NATO'ya üyelik başvurusu ile devam eden süreçte yalnızlaştırılma problemiyle uğraşmaya devam edecek... Hiç kuşkusuz uzadığı varsayılan işgal hareketinin politik ve ekonomik olarak getirdiği kayıpların sonuçlarıyla boğuşmak da Rusya'nın diğer bir problemi olarak görülmektedir. Buna rağmen Rusya rublenin değer kazanmasıyla, altın ve gümüş stokuyla, paladyum benzeri elementlere sahip olma üstünlüğüyle gücünü esas olarak korumayı bilmiştir. Avrupa devletleri ile yaşanan problemlerin bugüne özgü olmadığı da hatırlanırsa bir kıskaç altında sıkıştırıldığı iddiası hiç de inandırıcı görünmemektedir. Bu durum hiç kuşkusuz emperyalist dalaşın daha fazla boyutlanması, tırmanması, tüm pazar alanlarında daha kanlı bir mücadelenin de süreceği anlamına gelmektedir.

Emperyalizm ezilen halklar ve uluslar için işgal, sömürü, kan ve gözyaşı demektir. Aralarındaki çelişkilerin boyutlanması demek halklar için daha fazla kan, daha acımasız bir yıkım, daha büyük açlık-yokluk ve acı demektir. Emperyalist saldırganlık, işgal ve savaş kışkırtıcılığı zemini, onların zincirinin tüm halkalarında böyle şekillenmeleri ve bağlı tüm gerici güçlerin de bu eksende şekillendirilmeleri anlamına gelmektedir. Bu durum aynı zamanda ezilen uluslara ve halklara yönelik saldırıları cesaretlendiren bir faktördür.

Gelişmeler aynı zamanda dünya genelinde büyüyen şovenizm, tarihsel sorunların ve sınır anlaşmazlıklarının olduğu her yerde gerginlik ve çatışma zeminidir. Türk hâkim sınıfları tam da bu zeminde şovenizmi körükleyerek Ortadoğu'dan Akdeniz'e, Afrika'dan Kafkasya'ya kadar ilhak-işgal ve savaş kışkırtıcısı bir konumlanış içindedir. Özellikle Kürt ulusuna karşı olmak üzere Akdeniz ve Ortadoğu'da kanlı hesaplar içeren saldırgan bir konumdadır.

Sefalet, kendi deyimleriyle iflasa sürükleyen bir ekonomik ve politik kriz hâkim sınıfları içeride ve dışarda saldırganlaştırmaktadır. Böylece halkın yoksullaşmaya ve dolayısıyla iktidara karşı biriken öfkesini farklı alanlara yöneltmeye çalışmaktadır. Bu durum onu daha güçlü bir kriz sarmalına doğru sürüklemektedir. İçerde işçi sınıfı ve emekçileri ağır bir ekonomik krize mahkûm eden, faşist saldırıların dozunu arttıran, hak arama temeline dayalı tüm örgütlülükleri, ifade ve düşünce hakkını ablukaya alan yaklaşım Kürt Ulusal Mücadelesi somutunda dışarıda da saldırılarını boyutlandırmaktadır. Kürt ulusal mücadelesinin her alanını ağır bir baskı altına almakla yetinmemekte aynı zamanda şovenizmle tecrit edip boğmaya çalışmaktadır. Gerillaya yönelik imha operasyonları, legal siyaseti yasaklama, Kürt basınına yönelik sansür ve saldırı, tüm Kürt ulusal örgütlenmelerini dağıtmaya odaklı yaklaşım durmaksızın sürmektedir. Onlarca Kürt gazetecinin tutuklanması son saldırıların bir halkası olmuştur.

Yazılı ve görsel basında oluşmuş mutlak ve kesin hâkim sınıf çizgisi ile geniş kitlelerin dezenforme edilmesi yetmemiş, "dezenformasyonla mücadele" adı altında kapsamlı bir sansür yasası gündeme getirilmiştir. Böylelikle tüm muhalif basına ağır bir sansür ve saldırı zemini yaratmak ve sanal medyanın kontrol altına alınarak, sisteme muhalif herkesin fişlenmesi, hedef gösterilmesi ve devlet mekanizmasıyla baskılanması amaçlanmaktadır. Faşizm, böylelikle yaygınlaşan ve büyüyen öfke ve tepkinin etkileşimini sınırlamayı, tüm birleşme olanaklarını ortadan kaldırmayı, gerçeklerin görünmesini engellemeyi, mücadelenin gelişme dinamiklerini tırpanlamayı ummaktadır. Sistem için tehlike arz eden en küçük tepkiye, düşünceye dahi tahammül edemeyen bir yönetim tarzı şekillenmekte ve yönetmek her zamanki gibi bir soruna dönüşmekte ve halkın çıkarlarıyla çatışma içeren derin açmaz bir kez daha gerçekleşmektedir.

Bunlar devrimci durumun gelişkin olduğuna işaret eder. Ezen sınıflar ezilenleri tarih boyunca her zaman manipüle etmiş, aldatmışlardır. Sa-

dece baskı mekanizmasıyla değil egemen olmanın sağladığı tüm araç ve yöntemlerle bunu yapmışlardır. Kitlelerin hâkim sınıflar tarafından aldatıldığı gerçeğine dayanarak ve bunu tersine çevirerek mücadelenin gelişmesini beklemek hiç kuşkusuz yanıltıcı bir yaklaşım olacaktır. Egemen sınıfların kitleleri bu tarihsel kesitte hangi bütünlük içinde aldatıldığını net bir biçimde tanımlamak gerekmektedir. Bu türden aldatmaların temel dinamiği kitlelerin, kendi politik çıkarlarından ayrılmasını sağlamaktır. Kitlelerin farkında oldukları gerçekliği anlamlandırmalarını sürekli manipülasyonla engellemek, onları sürekli değişen kendi gündemlerinin anlamları içinde bırakmak bunun en bilindik yöntemidir. Son zamanlardaki "yoğun gündem değişimleri," büyüklük gösterileri kitleleri aldatma pratiğinin unsurlarıdır. Böylece kitlelerde artma eğilimi gösteren gerçek değişim fikrinin önü alınmaktadır. Büyük fikirler, büyük değişimler ve büyük gelişmeler olanaksız olduğuna dair tam ve kapsamlı bir kandırma süreci yaşanmaktadır. Bu bağlamda tüm sınıf ilişkilerini ve buna dayalı politik çıkarları muğlaklaştıran, değişimi ve mücadeleyi pasifize edecek şekilde meclis-sandık-oy denklemine sokan bir kuşatma söz konusudur. Komünistlerin görevi sınıf ilişkilerini ısrarla esas alan, tüm mücadeleleri bu temelde analiz eden, bunların gelişme dinamiklerine odaklanan ve kitlelerin kendi politik çıkarlarına ikna edilmesini amaçlayan bir mücadele ve yönelim içinde olmalarıdır. İdeolojik-politik mücadele özellikle halkın sistemi iyileştirme vaatlerine ikna edilmesine, sisteme yedeklenmesine karşı yönelmelidir. Tüm çalışmalar ise doğrudan tüm egemen sınıfları ve onların kliklerini hedef almalıdır. Halkı parlamentarizme, iyileştirmelere, anayasalcı gevelemelere ikna eden her politik tutum egemenlerin kuşatmasına, kandırmasına dolaylı şekilde ortak olan bir yaklaşımı içermektedir. Tüm bunlarla aramıza kalın bir çizgi çizmek, kitlelerin mücadelesinin özünü ve esas eğilimi kavramakla olanaklıdır.

Bu eğilim ise hiç kuşkusuz toplumsal ve politik devrim eğilimidir. Halkın politik çıkarlarını devrim için yönelmiş, devrimin ihtiyaçlarına göre örgütlenmiş, onun bilinciyle donanmış ve hiç kuşkusuz öfkeyi ve bileylenmişliği Halk Savaşı çizgisinde seferber etmiş komünist partisi temsil edecektir. Yönümüzü bu rotaya çevirmeliyiz. Halkın mücadelesinin, yaşadığı çelişkilerin temel eğilimi devrimin örgütlenmesi, devrim bilinciyle mücadelenin geliştirilmesidir. Onları bağlayan tüm gerici zincirlerin paramparça edilmesini sağlayacak olan da budur.

Patronlar Sınıfın Üretimden Gelen Gücü ve Örgütlülüğünden Korkuyor MÜCADELEYE DAYALI KİTLE ÇİZGİSİNİ GELİŞTİRELİM!

Dünya sigorta tekellerinden Allianz'ın şirketleri uyarmak için hazırladığı "Yaşam Pahallılığı Krizi ve Sivil Huzursuzluk" başlıklı raporda şu başlıklar öne çıkıyordu: "Sivil huzursuzluk birçok şirket için terörizmden daha tehlikeli; Covid-19'un artçı sarsıntıları, yaşam maliyeti krizi ve ideolojik değişimler nedeniyle toplumsal huzursuzluk vakaları sürecek; orta gelirli ülkelerdeki risk yükselecek; işletmeler tetikte olmaya devam etmeli, işe ve mülke zarar verme potansiyeline karşı gerilimi önleyen ve müdahale eden yollar belirlenmeli..."* Allianz'ın şirketlere yaptığı uyarı, dünya kapitalizminin içinde bulunduğu durumun da özeti niteliğinde. Dünyada Rusya-Ukrayna savaşının etkileri sürerken açık ya da gizli bir biçimde küresel sermaye savaşları ekonomik bir belirsizlik olarak kendini göstermeye devam ediyor. Rusya, 104 yıl sonra ilk kez bir borç ödemesinde temerrüde düştü. Ülkenin yaklaşık 100 milyon dolarlık 27 Mayıs vadeli iki eurobond kupon ödemesinde 1 aylık ek süre doldu ve bu ödemeler için temerrüt ilan edildi. Rusya son kez dış borcunu ödeyemediğinde yıl 1918 idi ve Lenin önderliğindeki Ekim

Devrimi, Rus imparatorluğundan kalan borçları ödemeyi reddetmişti. Kimi yazarların üçüncü büyük buhran olarak (birincisi; 1873-1896, ikincisi; 1929-1945) nitelendirdiği günümüz ekonomik krize dair sıklıkla Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarına atıf yapılması da bir benzerliğe işaret ediyor. Aslında Ekim Devrimi ve onun dış borçlara dair tutumu, bu benzer koşullara dair müdahale ve çözümü içerdiği bakımından da bir manidarlık taşıyor.

Şirketler cephesinde korkular derleşirken işçi sınıfı ve halk nezdinde de dünya çapında işaretler kendini gösteriyor. Sadece mayıs ve haziran aylarında İtalya, İspanya, Belçika, İngiltere, Sri Lanka, Fransa, Almanya, Güney Kore, Tunus, Hindistan, İskoçya, İsrail, Kanada, Portekiz, Arjantin, Yeni Zelanda, İran, Sudan, Yunanistan ve birçok ülkede büyük çaplı grev ve

yürüyüşler gerçekleşti. Yine başka birçok ülkede daha lokal bir biçimde irili ufaklı yüzlerce eylem kendini gösterdi. Bu grev ve eylemler ulaşım, sağlık, demir-çelik, enerji, maden, inşaat gibi iş kolu çeşitlilikleri gösterirken grev ve eylem sebepleri ise enflasyon karşısında eriyen ücretler, hayat pahalılığı, çalışma şartları ve çalışma süreleri, toplu sözleşmelerin tıkanması, işten çıkarmalar, akaryakıt fiyatları olarak ortaya çıktı. Yani grevlerin sebepleri tümüyle ekonomik ve sınıfsal sebeplerdi. Gelişmiş kapitalist ülkeleri içine alan bir grev ve eylem dalgası gelişme gösterirken yarı-sömürgeler için sınıfsal eşitsizlikler daha

da keskin bir hal alıyor. Diğer yandan Amerikan Merkez Bankası'nın (FED) faiz artışları yapması ve bilançosunu küçültmesi dünya çapında likiditeyi azaltarak komprador sermayeyi olumsuz etkileyecek şekilde döviz finansmanına erişmeyi de zorlaştırıyor.

Türkiye'deki komprador sermayenin, döviz sıkıntısı ve dibi gören Türk Lirası gerçekliğinde benimsediği ihracata dayalı büyüme modeli son sınırlarına yaklaşmaya başladı. Emperyalist sermayeye göbekten bağlı Türkiye ekonomisi, uluslararası sermayenin yaşadığı her değişim ve sarsıntıdan daha büyük oranda etkileniyor. Döviz kuru yükseldikçe Türkiye'de üretilen artı-değerin büyük kısmı yabancı sermayeye aktarılıyor. İhracat rakamları övünçle ortaya konulurken ithalat rakamları ise sessizlikle geçiştiriliyor. İhracat yapan firmalar, dövizle ham madde ve ara malı ithalatı yapmak

zorunda olduğu gibi elde ettikleri dövizin yüzde 40'ını da Merkez Bankası'na satmak zorundalar. İhracatçı firmalar nezdinde her ne kadar yüzde 250-300'lere ulaşan kârlardan bahsedilse de gerçekte emperyalist sermaye kazanıyor. Kompradorlar ise ileride karşılaşacakları daha ciddi sorunları ötelemeye çalışıyor. Sadece nisan ayında, yabancıların Türkiye'deki sabit sermaye yatırımlarında net 124 milyon dolarlık bir tasfiye yaşandığı belirtiliyor. Daha önce de vurguladığımız gibi ihracatçı firmalarda dahi bir üretim yavaşlaması ve küçülme eğilimi kendini gösteriyor. Yüksek işsizlik rakamlarına rağmen özellikle

cak dünya çapında hızlanan ekonomik süreçler evdeki hesabın çarşıya uymadığı bir tabloyu ortaya çıkardı. Hükümetin elinde asgari ücret artışı, emekliye zam, EYT, 3600 ek gösterge, sözleşmeliye kadro gibi ekonomik taktikler bulunsa da bunların hem ekonomik olarak ne oranda karşılanabileceği hem de geniş halk kitlelerini memnun edip etmeyeceği belirsizliğini koruyor.

Ülkede işçi ücretleri, en alt seviyelerde; açlık sınırında sabitlenirken büyük, orta ve küçük sermaye arasındaki gerilimler de artıyor. Ekonominin ve demokrasinin dayanağı olarak gösterilen "ara sınıflar" hızlı bir biçimde krizin içine sürüklenirken bir tarafında komprador-bürokrat sınıfların diğer tarafında işçi sınıfı ve yoksul emekçilerin bulunduğu toplumsal ayrışma daha da belirginleşiyor. İşçi ücretlerindeki kötü tabloya paralel özellikle mazot, gübre gibi girdi fiyatlarındaki olağanüstü artışla beraber yoksul köylüler ve tarımsal üreticilerin durumu da keskinleşen çelişkilere işaret ediyor. Aynı dünyada olduğu gibi ülkemizde de her alanda sınıfsal çelişkiler açık bir biçimde kendini gösteriyor. Fakat işçi sınıfı ve tüm halk kesimleri için kapitalist-emperyalist ülkelerdeki gibi bir grev ya da eylem dalgasından bahsetmek mümkün değil. Böyle bir dalganın ya da toplamda sınıf mücadelesinin yükselişi ve inişlerinin, her ülkenin özgün koşullarına bağlı olduğunu biliyoruz. Bu anlamda hiçbir zaman idealist, kendiliğindenci tespit ve beklentiler içerisinde olmamalıyız. Ancak objektif koşulların sunduğu keskin ekonomik-sınıfsal çelişkiler de ortadadır.

Ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halkı üzerinde, devlet baskısının yanı sıra aynı sömürü amacına hizmet eden ve bunu bugünden uygulayan düzen muhalefetinin manipülasyonu önemli bir etkidir. Fakat objektif koşullara öznal müdahalenin yani devrimci bir etkinin güçsüzlüğü temel problem olarak görülmelidir. Örneğin, ülkemizde fiili baskı ve engelleri bir yana bırakalım yasalar neticesinde de işçilerin sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev hakkı gerçekte ellerinden

ihracatçı sektörlerde benimsenen "düşük ücret-yüksek istihdam" politikası bu durumda tıkanmaya gidiyor. Hükümetin TÜSİAD'la arasındaki tartışmaların hızlanması da bu durumun bir sonucu olarak görülebilir. Kapitalist mantıkla, döviz finansman krizine karşı Merkez Bankası'nın faizleri artırması beklenirken Erdoğan ise daha da düşürmekten bahsediyor. Hâkim sınıfların farklı kesimleri arasında derinleşen bu çelişkilerde hükümetin seçim politikası belirleyici oluyor.

2022 asgari ücret politikası, asıl yıkıcı etkisini asgari ücretin üstünde ücret alan işçiler üzerinde göstermiş ve milli gelir içerisinde toplamda emeğin payı görülmedik oranda aşağı çekilmişti. Hükümet, benimsediği ekonomi politikasıyla 2023 seçimlerine gitmeyi ve bu arada seçim öncesinde bazı toplumsal rüşvetlerle seçimleri manipüle etmeyi hesaplıyordu. An-

alınmıştır. Ülke işkolu barajı, patronların çoğunluk tespitine itiraz hakkı, yıllarca süren mahkemeler, yasal grevlerin imkansızlaştırılması veya yasaklanması gibi onlarca yasal engel, bırakalım devrimci bir işçi hareketi yaratmayı sendikal örgütlenmeyi bile engelleyen en önemli nedenler arasındadır. Bu durumda doğal olarak faşist yasalarla sınırlı kalmayan fiili-meşru mücadelelerin yükseltilmesi; işçi sınıfının birliğinden, örgütlülüğünden ve en önemlisi üretimden

gelen gücünün açığa çıkarılması gerekmektedir. Buna karşı mücadeleyi yükseltmesi "beklenen" sendikalar büyük oranda işbirlikçi ve sarı-bürokrat konumdadır. Asıl devrimci öznelerin ise sınıfla bağları, sınıf içindeki çalışmaları en alt düzeylerde; sınıfın bütününe etki edecek bir düzeyden uzak durumdadır.

Sonuçlarından bağımsız olarak 2022'nin ilk üç ayındaki fiili grevler ve yakın zamanda Ağaç A.Ş. ile Smart

Solar işçilerinin fiili grev ve eylemleri, aslında işçi sınıfında izlenmesi gereken çizgiyi de göstermiş oldu. Sarı-bürokrat sendikaların kontrolü dışında bir sınıf hareketi yaratma ya da sendikal bürokrasiye karşı etkili mücadeleler geliştirmenin yolu da bu fiili-meşru mücadele çizgisinden ve sınıfın üretimden gelen gücünün açığa çıkarılmasından geçmektedir. İşte geliştirilmesi ve önderlik edilmesi gereken de bu çizgidir. Bu bir sınıf çizgisi ve aynı zamanda kitle çizgisidir.

Aynı kitle çizgisi, kendi özgün koşullarının analizi üzerinden birçok sınıfsal ve toplumsal çelişkide de hayat geçirilmek zorundadır. Bunu başardığımız oranda nesnel koşullar karşısındaki öznel rolümüzü daha iyi yerine getirecek ve devrimci çalışmayı gerçek ayakları üzerinde; sınıfsal çelişkiler temelinde yaşama geçirebileceğiz.

*"Kusursuz bir hoşnutsuzluk fırtınasına hazır olun", Bahadır Özgür, Birgün, 23.06.2022

Bursa'da TMK fabrikasında işçiler üretimi durdurdu

HABER MERKEZİ- Bursa Nilüfer Organize Sanayi Bölgesinde bulunan TMK Kataforez Teknik Metal Kaplama fabrikasında Türk Metal Sendikasına üye olan 7 işçinin işten çıkarılması üzerine sendika fabrika önünde eylem yaptı. İşten çıkarılan arkadaşlarına destek veren diğer işçiler ise fabrikada üretimi durdurdu.

Fabrika önünde yapılan eyleme bahçeden destek veren işçilere, fabrika müdürünün arkadaşı olduğu söylenen bir kişi zorla işçileri içeri sokmak istedi. İşçilerin ve fabrika önünde bekleyen sendika üyelerinin duruma tepki göstermesi sonucu kısa süreli gerginlik yaşandı.

İşten çıkarılan işçiler, işçileri zorla fabrikaya sokmak isteyen kişinin sendikalaşma sürecinin başlamasıyla birlikte insan kaynaklarına destek amaçlı

geldiğini söyledi. Fabrikada mobbing, baskı ve hakaretlerin son bulması için sendikaya üye olduklarını söyleyen işçiler, 10 yıllık işçinin asgari ücret al-

dığını belirtti.

"KÜÇÜLMEME GİDEN FABRİKA NEDEN İŞÇİ ALIR?"

İşten atılan Mustafa Akdemir, "Sendikaya üye olduğum için çıkarıldım. Fabrika yönetimi küçülmeye gidiyoruz bahanesiyle bizi işten çıkardı. Biz gerçek sebebini biliyoruz. Küçülmeye giden bir fabrika benim vasfımda bir işçiyi dün işe alamaz. Anayasal hakkımız olan sendikal hakkımızın tanınmasını istiyoruz" dedi.

Fabrikanın yarısından çoğunluğu kadın işçi olduğunu ve yönetim kadın işçilere parmak göstererek "biz size göstereceğiz, işinize son vereceğiz"

gibi tehditlerde bulunduğunu söyledi.

"SENDİKAYA ÜYE OLMAK SUÇ OLARAK GÖSTERİLİYOR"

Burada anayasal haklarını kullandıkları için 7 işçinin işten atıldığını söyleyen Türk Metal Sendikası Bursa Şube Başkanı Selda Tekman da "Anayasal hakları olan sendikaya üye olmak suç olarak görülüyor. Biz buradan ayrılmayacağız. Bu haksız olan durumun düzelmesi için burada kalacağız." dedi.

İşten çıkarılan işçiler fabrika önünde, destek veren işçiler ise fabrika içinde eylemlerini sürdürüyor.

Alpin Çorap'ta en az 30 işçi işten atıldı

HABER MERKEZİ- Patronun düşük zam dayatmasını kabul etmeyip 2022 yılının başında iş durdurarak 2 bin 500 lira zam alan İstanbul'un Beylikdüzü ilçesinde bulunan Alpin Çorap'ta 30 işçi işten atıldı. Önce DERİTEKS üyelerinin atıldığını belirten DERİTEKS Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan, "Ocak ayında patlayan hareketi, işten atılmaları sindirmeye çalışıyorlar" dedi.

Alpin Çorap'ın Beylikdüzü'nde bulunan fabrikasında işçiler sene başında düşük zamma karşı iş bırakarak 2 bin 500 lira zam elde etmişti. Buradaki eylemin diğer çorap fabrikalarına yayılmasıyla 18 çorap fabrikasında işçiler DERİTEKS'in çağrısıyla eyleme başlarken, 34 fabrikada ise hiçbir sendikanın çağrısı olmadan irili ufaklı ek zam eylemleri yapıldı, eylem yapılan fabrikalarda ücretler iyileştirildi.

'100 KİŞİLİK LİSTE VAR'

Patronların ocak ayında patlayan ha-

reketi işten atılmaları sindirmeye çalıştığını belirten DERİTEKS Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan, "Sadece Alpin'de 30 işçi işten atıldı. İlk atılan işçilerin tamamı DERİTEKS üyesi işçiler. İş bırakıp sendikanın eylemlerine katılan, alkışlayan, bildiri dağıtımları sırasında sendikacı arkadaşlarımızla sohbet eden, yaptığımız etkinliklerin-

de fotoğrafı olan herkesi atmaya hedefliyorlar. İşçilerin söylediğine göre yaklaşık 100 kişilik liste var. Ustabaslar, 'Elimizde görüntüler var bunları inceleyeceğiz, ona göre işten çıkaracağız' diye konuşuyorlar" dedi.

Alpin Çorap patronunun bir yandan

küçülme gerekçesini öne sürerken öte yandan işçi alımı yaptığını dile getiren Arslan, "İşten atılmaları esas nedeni yılbaşında çorap işçilerini etkileyen eylemlerin Alpin'de başlayıp kazanımla sonuçlanmasıydı" diye konuştu.

'SENDİKA TOPLANTISINDA NE İŞİN VAR?' DİYEREK FOTOĞRAFIMI GÖSTERDİLER

Bakım Onarım Ustası Onur Sarı, Alpin Çorap'ta ilk atılan sendika üyelerinden. Ücret bordrosunu almaya gittiğinde işten atıldığını öğrendiğini belirten Sarı, "Küçülmeye gidiyoruz denilerek işten atıldım. Asıl sebep sendika üyesi olmam. Bakım onarım ustasıyım, sürekli bölümleri geziyordum, bütün işçilerle muhatap oluyorum. Sendikalı olduğum için bundan çekindiler" dedi.

1 Ocak'ta DERİTEKS'in işçilerle yaptığı toplantıya katıldığını söyleyen Sarı, "Ertesi gün işe geldim, müdür toplantıda çekilen fotoğrafımı göstererek,

'Ne işin var burada' diye sordu. Mesai saatleri dışında nerede olduğumun onları ilgilendirmeyeceğini söyledim. Aradan zaman geçti, iş bıraktık 2 bin 500 lira civarında zam aldık. Patron iş bırakmayla alakalı kimseyi işten çıkarılmayacağına dair söz vermişti ama 5 ay sonra beni işten attılar. Küçülmeye gidiyoruz diyorlar, küçülmeye giden fabrikada ilk gözden çıkarılacak kişi ben değilim. Ben bakım onarım ustasıyım, makine çalışmazsa benim tamir etmem lazım." dedi.

Eşinin de başka bir fabrikada çorap işçisi olduğunu söyleyen Sarı, "Benim sendikadan dolayı atılmam orada bile konuşuluyor. İşten atılmaları devam ediyor. İtiraz eden, hakkını arayan, sendikaya üye olan işçiyi işiyle tehdit ediyorlar. İşçiler sendikaya üye olmasın diye işçileri sindiriyorlar, baskı yapıyorlar. İşten atılırsanız başka yerde iş bulamazsınız diyorlar. En ufak hata arıyor, tutanak tutup tazminatsız işten atıyorlar" dedi.

DFG: "HAKİKATTEN VE GAZETECİLİKTEN ÖDÜN VERMEMEK BİZİM TUTUMUMUZ OLACAKTIR"

Devrimci-demokrat basına yönelik saldırılar son dönemde boyutlanırken Diyarbakır'da 8 Haziran'da gözaltına alınan 22 kişiden JİNNEWS Müdürü Safiye Alagaş, DFG Eşbaşkanı Serdar Altan, MA Editörü Aziz Oruç, Xwebûn Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Ertaş, Zeynel Abidin Bulut, Ömer Çelik, Mazlum Doğan Güler, İbrahim Koyuncu, Neşe Toprak, Elif Üngür, Abdurrahman Öncü, Suat Doğanhan, Remziye Temel, Ramazan Geciken, Lezgin Akdeniz ve Mehmet Şahin tutuklandı.

Son dönemde devam eden saldırılara dair Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) ile bir röportaj yaparak süreç hakkında değerlendirmelerini aldık.

Yeni Demokrasi: Bize Dicle Fırat Gazeteciler Derneğinin amaç ve faaliyetlerinden bahsedebilir misiniz?

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG): Her meslekte olduğu gibi gazetecilik de birlikte olmayı, yan yana durmayı, dayanışmayı gerektirir. Hatta bu mesele gazetecilik için olmazsa olmazdır; çünkü tarih boyunca hakikati boğmak isteyen güç ile hakikati duyurmaya çalışan gazeteciler arasında uzlaşmaz bir çizgi vardır. Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) de bu noktadan hareketle kuruldu. Ancak Türkiye'deki genel gazetecilik havasından farklı olan bir yanı var, o da şu ki; bugüne kadar kendisinden önce kurulan tüm kurumların baskı ve çeşitli saldırılarla kapatılmış olmasıdır. Özgür Basın geleneğinin devamcısı olması niteliği derneğe ayrıca bir sorumluluk yüklemektedir.

DFG olarak, sadece Türkiye'de değil dünyanın neresinde olursa olsun bir gazetecinin başına bir hal gelince, onunla nasıl dayanışabiliriz meselesini kendimize dert edindik. Gazeteci ölümleri, tutuklamaları, gözaltılar, saldırılar, cezalar... Bütün bunlar olurken gazeteciler tek başına değil de kolektif bir şekilde hareket etmeli düsturuyula periyodik olarak çalışmalar yürütüyoruz. Her ay düzenli olarak gazetecilere ve basına dair hak ihlallerini raporlayıp kamuoyu ile paylaşıyoruz. Tutuklu gazetecilerin tümüyle, hangi basın kuruluşundan olursa olsun iletişime geçmeye çalışıp seslerini duyurmaya dönük çalışmalar ve projeler yürütüyoruz. Gazeteciliğe

dair geçmişten çıkardığımız derslerle, geleceğe dönük dayanışma ağlarını örmek de en öncelikli çalışmalarımızdan. Söz konusu çalışmaların tümünü, web sitemizden ve dijital medya hesaplarımızdan düzenli bir şekilde paylaşıyoruz.

Bütün bunları yaparken devasa imkânlarla değil, tamamen fedakârlık ve meslek onuruna saygıyı esas alıyoruz.

Gazeteciliğe dair, özellikle Kürt gazeteciliğine dair dün güç odaklarının tutumu ne idiye bugün de o, yarın da aynı olacaktır, buna kuşku yok. Buradan hareketle hakikatten ve gazetecilikten ödün vermemek de bizim tutumumuz olacaktır.

YD: Devlet siyasal ve ekonomik krizini gölgelemek adına halkın haber alma özgürlüğünü de baskı altına almaktadır. Bu baskıyı gazetecilere de saldırarak artırmaktadır. Son süreçte gazetecilere, muhabirlere yönelik saldırılar hangi biçimlerde karşımıza çıkmaktadır?

DFG: Yıllarca iletişim fakültelerinden öğrendiğimiz '4. Kuvvet Medya' teorisi, son on yılda baş döndüren bir hızla değişti ve medya direkt ilk sıraya geldi. Sadece bu iktidar açısından değil, bütün iktidarlar kamuoyunun görmesini istemediği ya da tersyüz edilmiş halini görmesini istediği pratikleri ve çalışmaları vardır. Sizin sorunuzda belirttiğiniz siyasal ve ekonomik kısım için can alıcı yanı; çünkü ayakta durabileceği yegâne dayanak bu ikisidir bir iktidar için. Evet ekonomi uzunca bir süredir baş aşağı gidiyor, bunun nedenlerini sormayacaksa gazeteciler, o halde neyin gazeteciliğini yapmış olacaklar. Siyasal kriz aynı şekilde baş aşağı gidiyor. İki-üç yılda bir yapılan seçimlerle düze çıkmıyor ülke, ak-

sine daha da geriye gidiyor. Bunun da nedenlerini, sonuçlarını yazmayacaksa gazeteciler ne yazacaklar. İktidar istiyor ki sadece resmi kurumlardan verilen açıklamalar, resmi kurumların sitelerindeki duyuru köşelerinden haber yapılsın. Böyle olunca toplumun her şeyin yolunda olduğunu düşüneceğini sanıyor. İktidar için işin en acı tarafı da şu: gelenekselden dijitaline, basının yüzde 90 kısmını kontrolü

altında tutmasına rağmen hâlâ bir şeyleri saklama gereği duyuyor, hâlâ algı yaratma çabasında. Evet önemli ölçüde bunu başarmış gibi görünse de yakın zamanda çıkarılacak olan Sansür Yasası işlerin tam olarak istedik-

leri gibi gitmediğini gösteriyor. Böyle bir çağda, bu kadar büyük bir medya kontrolüne rağmen işlerini yolunda yürütemiyorsan işin zor demektir.

YD: Özeldede Kürt ulusuna yönelik saldırılar uzun süredir devam eden savaş politikasının bir yansıması olarak Kürt basınının hedefe konularak susturulmaya çalışılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

DFG: Mesele hakikatle ilgili bir şey. Neresi olduğu önemli değil, bir yerlerde bir şeyler dönüyor ve buna karşılık ısrarla basına baskı uygulanıyorsa orada hakikati gizleme çabası var demektir. Kürt basınının içinde bulunduğu durum, maruz kaldığı saldırılar elbette ki Kürt sorunundan bağımsız değildir. Bu soruna yaklaşım şekli sorunu ince ince işleyen basına da olduğu gibi yansıyor. Çok tekrarlandı ama şunu belirtmekte fayda var, 1990'lı yıllarda suikastlarla susturulmaya çalışılan Kürt basını bugün cezaevleri, baskı ve çeşitli saldırılarla susturulmaya çalışılıyor. 16 Haziran'da 16 Kürt gazeteci tutuklanırken basına bir fotoğraf servis edildi. Emniyet masasında 'ele geçirilenler' olarak verildi. Neydi o ele geçenler, 'suç aletleri': fotoğraf makinaları, kameralar, kamera ve makine kılıfları, canlı yayın ekipmanları. Yani bir gazetecinin kullanması gereken ne varsa o masada onlar vardı. Bu fotoğraf hangi amaçla

yayımlandı anlamak zor. Bu kısa tarihi bile baz alırsak, bu yolun bir çözüm olmadığını görmek çok zor olmamalı. Kürt basını ya da Özgür Basın öyle ya da böyle kendini var edebiliyor, hakikat nerdeyse bulup topluma duyuruyor. Öyle görünüyor ki bu şekilde bir baskı bir gelenek haline gelmiş ve biteceğe de benzemiyor. En başta söylediğim yere geliyor mesele, yani Kürt sorununun çözüm/çözumsuzlük şekliyle doğru orantılı bir şey.

YD: TC devletinin devrimci, demokrat basına yönelen saldırıları ve tutuklamalarına karşı nasıl bir karşı koyuş gerekmektedir?

DFG: Elbette dayanışarak. Daha çok dayanışarak, daha çok büyüyerek, daha çok yazarak. Dayanışma muhalif basın için ekmek gibi su gibi bir ihtiyaç. Bunu çok geç de olsa anladık. Mesela bu son tutuklama olayıyla ilgili, DİSK Basın-İş çok önemli bir dayanışma pratiği sergileyerek, meseleyi sadece tweet atmanın ötesine taşıdı. Diyarbakır'a gelerek tutuklanan gazetecilerin iş yerlerini ziyaret etti, iş arkadaşlarını ziyaret etti ve en önemlisi tutuklanan her bir gazetecinin adıyla, imzasıyla haber yaptılar. Onların yerine kamera tuttular, mikrofon uzattılar. Bu sembolik bir şey değil, bu gerçek anlamda bir gazetecilik dayanışmasıdır, kalemi yerde bırakmaktır. Bu ve buna benzer ayağı yere basan dayanışma örnekleri gazeteciliğin geleceğini ve onurunu koruyacak yegâne olgulardır. Sayı olarak çok kişi tutuklanınca değil, herhangi bir gazetede bir gazeteci bile tutuklansa tüm meslektaşları dayanışmanın en somut halini göstermelidir. Bunun dışındaki her şey, bu gündem yutan hız çağında kısa sürede silikleşecektir.

YD: Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

DFG: Gazetecilik ve gerçeklik arasında sınıksız bir bağ olduğu gibi, gazetecilik ile halkla ilişkiler arasında da ince bir çizgi var. Gerçeği bulup yazmak, topluma vermek gazeteciliktir. Yalnızca resmi kurumların izni dahilindeki açıklamaları yayınlamak ise halkla ilişkiler çalışmasının ötesinde bir şey değildir. Bu iki mesele, gerçek gazetecilerle diğerlerini ayırt eden en önemli özelliktir.

İliç'te Emperyalist Sömürü ve Yerli İş Birlikçilerinin Katliam Fermanı

Erzincan'ın İliç ilçesi sınırındaki Çöpler köyünde, 2010 yılından beri faaliyette bulunan, ekoloji savunucularının kurulduğu ilk gündən beri inşasına karşı mücadele yürüttükleri, Kanada menşeli, iktidara yakınlığı ile bilinen Çalık Holding tarafından yönetilen Anagold Madencilik'te geçtiğimiz günlerde siyanür borusunun patlamasıyla bir doğa tahribatı yaşandı. Devlet koruması altında olan, geçtiğimiz yıllarda sebep olduğu birçok tahribatın üstü örtülen Anagold Madencilik'in 21 Haziran gecesi yarattığı doğa katliamı gizlenemeyecek kadar büyük bir alana yayıldı. Madenin bulunduğu topraktan başlayarak Fırat'a akan zehrin çevreye ve halka karşı zararlı ciddi sonuçlar doğuracağı, hatta şimdiden bazı zararlar verdiği bilinmektedir. Bu sene içerisinde Paris İklim Anlaşması'nı maddi getirisi için imzalayan ve adına "İklim Değişikliği" sıfatını ekleyerek "Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı" olan bakanlık söz konusu olay sonrası Anagold Madencilik'e 16 milyon 441 bin TL idari para cezası uygulamak zorunda kaldı.

Bugün Fırat'a akan siyanür zehri ile adından bahsettiren Anagold Madencilik, 2010 yılından beri ekoloji için büyük bir tehdit unsurudur. Bugün patlayan siyanür borusu ile birlikte toprakları talan eden, köy halkını baskıyla yerinden eden, emperyalizmin ülkemiz toprağındaki hâkimiyetini ve kapitalist sömürünün yerli işbirlikçilerini temsil eden bir şirket olarak karşımızdadır. Bu talancı, halka ve çevreye zararlı yüzü tüm özellikleriyle görü-

nür kılmak esastır.

Erzincan, yıllardır talana uğradığı halde doğa katliamına karşı mücadelenin dayanışmadan da yoksun, bölge halkının mücadelesi ile sınırlı kaldığı bir bölgede yer almaktadır. Kapitalist emperyalist sömürü ve egemen sınıfların kendi lehine çevirdiği mevcut durum, ekolojik tahribatın kalıcılığı ve büyüklüğünü de doğrudan etkilemektedir.

YILLIK 122 BİN TON SÜLFÜRİK ASİT KULLANILIYOR

Resmi rakamlara göre bu sahada yıllık 122 bin ton sülfürik asit kullanılıyor. Denetim ve incelemelerin yetersiz olduğu da dile getirilen bir başka iddia. Yine uzmanlara göre güneşe maruz kalan atık maddeler buharlaşarak atmosfere ve bulutlara karışıyor. Siyanür borusunun patlamasıyla birlikte 20 ton siyanürün Fırat'a karıştığı belirtildi. Nehre karışan siyanürün ne kadar olduğuna dair net bir açıklama yapılmadı ancak jandarma tutanaklarında 20 ton siyanürün nehre karıştığı yansdı. Dolayısıyla canlı yaşamı ve çevre tahribatı açısından çok ciddi sorunlar yaratacağı tahmin ediliyor. Çevre aktivistleri siyanür akıntısını "Dünyanın ikinci Çernobili" olarak değerlendiriyor.

FIRAT'TAN BASRA'YA UZANAN ZEHİR

Fırat Nehri Türkiye, Suriye ve Irak olmak üzere üç ülkeyi kapsayan bir uzunluğa sahip. Fırat'ın suyu etrafındaki yerleşim yerlerine hayat damarı olmaktadır. Türkiye açısından soru-

nun ne denli tehlikeli olduğuna dikkat çekmeliyiz. Elazığ, Dersim, Sivas ve Erzincan bölgesindeki çevre ilçeler ve köyler siyanürün Fırat'a karışmasıyla birlikte ciddi bir biçimde etkilenecektir. Keban ve Atatürk barajlarına doğrudan akan Fırat, siyanür taşımasıyla birlikte ciddi felaketlere yol açacaktır. Siyanürün suya karışmasıyla birlikte ekosistem üzerindeki etkisi ise ölümcül sonuçlar doğurabilir. Hayvanların temel yaşam kaynağını besleyen Fırat, aynı zamanda tarım için de büyük önem taşımaktadır. Eğer siyanür Fırat Nehrine karışırsa Türkiye ve bölge ülkeler açısından etkisi yıkıcı olacaktır. Fırat havzası Basra Körfezi'ne kadar uzanan, Suriye ve Irak'ta birçok yerleşim yerini besleyen ve tarımda kullanılan bir özelliğe sahiptir.

Türkiye'nin şu anlık siyanür sızıntısına yönelik bilgilendirmesi ise sınırlı. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada altın madenin faaliyetleri durduruldu. Madenin geçici de olsa faaliyetlerinin durdurulmasından yaşanan felaketin ne kadar ciddi olduğunu anlamaktayız.

EMPERYALİST TALANA VE YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİNİN BASKILARINA KARŞI TOPYEKÜN DİRENİŞ

Yarı sömürge ülkelerde iktidarların siyasi varlıklarını sürdürebilmelerinin şartı kapitalist egemenliği beslemek ve kapitalizmin sömürü görevini yerine getiren emperyalizme sömürceği, talan edeceği yeni olanaklar sağlamaktır. Bugün İliç örneği, yarı

sömürgeciliğin neden olduğu emperyalist kuşatmanın bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Büyük payın Kanadalı şirkete ait olduğu Anagold Madencilik, kendi ülkesinde var olan burjuva demokrasininin yaptırımlarını engel olarak görmüş ve sömürge demokrasininin "adaletine" güvenerek altın arayışını İliç'te yürütmeyi tercih etmiştir. Emperyalistlerin bu güveni boşa çıkmamıştır. Kurulduğu gündən bugüne doğayı zehirleyen altın arayışı bir borunun patlak vermesi ile görünür hale gelebilmiştir. Şirketin maden sahası civarında yaşayan halkı göz boyamalarla sürgüne zorlaması, buna karşı çıkan köylülere Türk devleti aracılığıyla baskı uygulaması emperyalistler ile yerli işbirlikçilerinin arasındaki kuvvetli bağı kanıtlar niteliktedir. Kapitalizmin doğayı ve insanı kâr için metalaştırmasına, canlılık belirtisi kalmayana dek sömürmesine karşı her mücadele, hâkim sınıfların hegemonyasının korunması uğruna komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının, dolayısıyla bunların devletin yaptırımlarına, tehditlerine maruz kalmıştır.

İliç, emperyalist talanın yalnızca bir örneği olarak karşımıza çıkmıştır. Munzur'dan Kazdağlarına, Kazdağları'ndan Karadeniz'e ülkenin dört yanını saran emperyalist kuşatma ancak ülkenin dört bir yanında yaratılacak direniş pratiği ile engellenecektir. Kapitalist emperyalistlerin kâr için talan ettiği topraklar, sömürdüğü emek, zehirlendiği nehir ve tahrip ettiği doğa için mücadeleyi yükseltmek, isyancı yaymak görevlerimizin bir parçasıdır.

SANAL MEDYAYA SANAL BEKÇİ: SANSÜR YASASI

AKP-MHP blokunun hazırlamış olduğu “Dezenformasyon Yasası” olarak bilinen internet haberciliğine yönelik sansür yasası 16 Haziran günü TBMM Adalet Komisyonu’nda kabul edildi. Yasanın hazırlanma evresinde olduğu bilgileri yayılmaya başladığından beridir tartışma konusu olmaktadır. Yasanın ilk 15 maddesinin kabul edilmesinden sonra tartışmalar daha yoğun hale gelirken 23 Haziran günü yasa tekrar hazırlanmak üzere 15 gün süreyle ertelendi.-

İnternet üzerindeki sanal medya platformlarına yönelik başlatılan yasa girişimleri uzun yıllardır belirli tartışmalar içerisinde sürmekteydi. Bu tartışmaların ana odağını elbette ki internet üzerinde yayın yapan haber siteleri ve Twitter, Facebook gibi sanal medya platformları oluşturmuyordu. Basılı yayınlar üzerindeki ağır baskı ve sansür uygulamaları halkın haber alma özgürlüğünü engellerken aynı zamanda haber ve yazıların “özgürce” yayılması da yasaklanmaktaydı. Özellikle bu saldırılardan en çok payını alan taraf devrimci, demokrat basın oluyordu. Bugün basılı yayının azalmasına rağmen hala saldırıların büyük bir çoğunluğu bu alanlara yönelik sürüyor. Bununla birlikte internetin hızlı gelişimi ve gazeteciliğin özellikle bu mecralara doğru yoğun bir şekilde geçişi söz konusu. İnterneti kullanan sayısı artarak devam ediyor ve bunun sonucu olarak da haber sitelerinin kullanımı yaygınlaşıyor. “Dezenformasyon Yasası” bilgi kirliliği kapsamında gündeme gelse de asıl amacının burjuva-feodal sistemin teşhirini yapacak sesleri tamamen ortadan kaldırmaya yönelik olduğu açıktır. Yasa henüz gündeme gelmeden önce 8 Haziran’da Amed’de Mezopotamya Ajansı, JINNEWS ve Pel Prodüksiyon’a operasyon düzenlenerek 21 gazeteci gözaltına alınmıştı. 1 hafta gözaltında kaldıktan sonra 16 gazeteci tutuklandı.

“Dezenformasyon Yasası” olarak gündeme gelen sansür yasasını yakından incelediğimizde internet üzerinden habercilik yapan sitelere ve özellikle sistemin teşhirini içeren haberlere “cezalar” yağdırılarak engellenmek isteniyor. İnternet üzerinde hızlı bir şekilde yayılan bilgiler, toplumun büyük bir kesimine ulaşıyor. Devletin yaşadığı siyasi ve ekonomik krizin

kitleler açısından bu denli teşhiri elbette ki egemen sınıflar için “rahatsız” edici bir tablo. Öyle ki geçtiğimiz aylarda da gündeme gelen Enflasyon Araştırma Grubu’nun (ENAG) enflasyon üzerine çalışmalarına yönelik 14 Nisan’da TÜİK dışında enflasyon araştırması yapılmaması için yasa tasarısı öne sürüldü. Bu yasa tasarısında ise TÜİK haricinde yapılacak araştırmalara 3 yıla kadar hapis cezası, habere ve internet sitesine erişim engeli getirileceği duyuruldu.

Yine Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın 21 Temmuz 2021’de sanal medya için yaptığı açıklamada “Daha fazla katlanamayız. Çünkü bu da bir terör. Onun için üzerine gitmemiz lazım.”

dedi. Yine 18 Eylül 2021’de üniversite öğrencileriyle buluşan Erdoğan “... sanal medya şu anda toplumumuzun en önemli tahrik unsurudur. Şu anda toplumda ciddi manada yaralarımız varsa bunun arkasında sanal medya vardır.” diyerek sanal medyadan ne kadar “rahatsız” olduğunu göstermektedir.

AKP-MHP blokunun sanal medyaya karşı açtığı “savaş” elbette ki tesadüf değildir. Artan yoksulluk ve yaşanan ekonomik kriz en can yakıcı bir biçimde kitleler tarafından hissedilmektedir. “Ana akım medya” olarak bilinen burjuva-feodal medyada ise Türkiye’nin yaşadığı kriz gösterilmektedir. Televizyon, radyo gibi burjuva-feodal medyanın yoğun kontrolünde olması interneti kısmen özgür kılmaktadır. Dolayısıyla internet kullanımını tam da bu sebeple daha fazla ilgi görmektedir. Televizyon ve internetin kısaca bir karşılaştırmasını yapacak olursak: RTÜK’ün açıkladığı verilerde Türkiye’de televizyonun günlük izlenme süresi 2-3 saatken, internette geçirilen günlük saat ortalaması 7 saat 57 dakika. Kullanımının

yayılması toplumsal öfkenin yayılmasıyla da paralellik göstermektedir. Artan enflasyon, zamlar ve yoksulluk burjuva-feodal medyanın kanallarında değil internette görülmektedir. Bu durumda egemenleri alabildiğine rahatsız etmektedir.

SANSÜR MÜ, İMHA MI?

40 maddelik sansür yasasının çoğu maddesinde internet haberciliğine yönelik birçok düzenleme söz konusu. Aynı zamanda da internet kullanan kitleler için de belirli maddelere yer veriliyor. En çok tartışılan maddelerden biri de Madde 29 oldu. (Madde 29: “Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma”) Maddenin içeriğinde

dir. Bunu da sanal medya platformları üzerinden daha somut bir şekilde gerçekleştirme niyetinde. Facebook, Twitter, Instagram, WhatsApp, Signal, Telegram gibi sanal medya platformlarına yönelik yaptırımlar yeniden gündeme geldi. 2020 yılındaki sanal medya platformlarına yönelik bazı yaptırım ve cezalar gerçekleşmişti. Ayrıca bu platformların Türkiye’de temsilcilik açarak hukuka bağlı olunması isteniyor. Yasa ile birlikte Türkiye’de şirket kurulması yönünde de baskı yapılması da söz konusu. Ayrıca ilgili maddelerde Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK) kendi açısından ‘suç unsuru’ olarak düşündüğü paylaşımlar hakkında sanal medya platformlarından kullanıcı bilgisi isteyecek. Günümüzde internet üzerinden en sık kullanılan ağlar, sanal medya platformları... Sisteme karşı en yoğun ses oralarda yükselmektedir. Bu durum yalnızca sanal medya üzerinde sanal bir serzeniş olarak kalsa da egemeler için bir tehdit olmaya, rahatsız etmeye devam ediyor.

Şu somut bir gerçektir ki internet toplumsal yaşam içerisinde çok geniş bir yere sahip. Gazetecilerin haber üretim süreçleri de internet ile birlikte genişlemekte ve daha fazla yayılmaktadır. İnternette dezenformasyon, yalan bilgi vs. olduğu açıktır. Kontrol altına alınamayacak kadar yaygın olan bu durumu kendi lehine çevirmeye niyetli olan egemen sınıflar kontrolü devrimci, demokrat basın üzerinden yapmak istemektedir. Aynı zamanda da bireysel sistem karşıtı seslerin de sindirilmesi, susturulmasına yöneliktir. “Dezenformasyon Yasası” değil İnternete sansür, imha yasasıdır. Önümüzdeki süreçte interneti kullananların ‘cezalandırılmasına’ daha sık rastlayacağız. Bir diğer yanını da elbette ki gazeteciler üzerindeki baskının daha fazla artması yönünde olacaktır. Kitleler için internet bir kaçış alanı, ‘özgürlük’ alanı olarak görülebilmektedir. Sanal medya üzerinde sınırsız hareket edebilmesine karşı çıkarılan sansür yasası bu ‘özgürlüğü’ de sınırlandıracaktır. Yoksulluk, açlık, zamlar, hak gaspları vs. gibi birçok demokratik hakkın yerle bir edildiği coğrafyada internetin pek de özgür olmayacağı açıktır. Yaşamın bu denli abluka altına alındığı koşullar içerisinde sınırlılıkları aşacak örgütlü mücadele büyütülmelidir. Sanal medyanın sınırlılıkları aşılmalı ve sokağa taşmalıdır.

şunlar yer alıyor: “Sırf halk arasında endişe, korku veya panik yaratmak saikiyle, ülkenin iç ve dış güvenliği, kamu düzeni ve genel sağlığıyla ilgili gerçeğe aykırı bir bilgiyi, kamu barışını bozmaya elverişli şekilde alenen yayın yapan kişi’ bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılabilir.” Tepki çeken ilgili madde elbette ki gerçekleri yansıtmamanın, göstermenin önünde ciddi bir engel oluşturacak. İnternet, gerçeği biraz daha yakından görebilecek kitleler için daha “özgür” bir alandı. Maddenin koyulma amacı bu haberlere, bilgiye ulaşmalarını engellemek olacak. Covid-19 virüsünün ilk yayıldığı günlerde Türkiye’de vaka sayılarının gerçeği yansıtmadığı ortaya çıkmıştı. Bu süreçte de Türk Tabipler Birliği (TTB) gerçek vaka ve ölüm sayılarını açıklayarak, sistemi teşhir etmişti. Daha sonra ise TTB üzerindeki baskı artmıştı. Bu ve benzeri birçok konu da ilgili maddenin kapsamına giriyor. Ucu açık bırakılan madde kararı birçok şeyi barındırabilir.

Faşist TC’nin istemi çok açık ve net. Kontrol edilemez interneti kontrol altına alma telaşı içerisinde girmekte-

ZAP SAVAŞININ GÖRÜNÜR KILDIĞI GERÇEKLER

TC'nin Kürt ulusal mücadelesinin gerilla güçlerini imhaya dönük politikaları uzunca bir dönemdir çeşitli operasyonlarla hayata geçiriliyor. TC, söz konusu saldırılarını nisan ayında Zap ve çevresine başlatılan işgalle yeni bir evreye taşımış oldu. 2015'te, adına "çözüm" denilen, özünde tasfiyeye dayalı sürecin sona ermesinden bu yana TC, gerillayı tümünden imha edecek bir savaş konseptiyle hareket etti. Zap söz konusu konseptte belki de en kritik dönemeç. Zap'ın aşılmasının aynı zamanda gerillayı ve üslenim alanlarını yok etmek, boğmak anlamına geldiği bilinmez değil. Bu anlamıyla TC'nin Zap'a dönük hesapları çok yönlü olarak Kürt ulusal mücadelesini yok etmeye dayalı bir politikanın parçası.

Zap savaşı üçüncü ayına yaklaşırken şimdiden ortaya çıkardığı sonuçlar itibarıyla ciddi bir hegemonyayı kırmış durumda. Peki nedir bu kırılan hegemonya?

Bugünkü koşullarda ve yeni teknolojik gelişmelerle birlikte "gerilla savaşı"nın olanaksız hale geleceğine dair faşist diktatörlük cephesinden ciddi bir kara propaganda söz konusudur. Bu dönemdeki saldırıların esaslı bir ideolojik ve fiziki kuşatma saldırısı olduğu açıktır. Bir yandan faşizm koşullarında ağır baskı, zulüm ve zorbalıkla katliamlar hayata geçirilirken diğer yandan kitlelere "devletin gücü, yenilmezliği" empoze edilmektedir. Faşist diktatörlüğün bu kuşatma saldırısının ve argümanlarının kitleler nezdinde de devrimci mücadelenin gerilemesine paralel bir karşılık yarattığını söylemek mümkün. Bu durum deyim yerindeyse faşizmin "bitini kanlandırmaktadır." Söz konusu ideolojik kuşatmanın belli noktalarda sonuç almış olması politik iktidar bilinçli devrimci mücadeleyi ağır bir basınç altına almıştır. Faşist diktatörlüğün derinleşen ağır krizi bu hegemonik söylem üzerinden daha az görünür kılınırken zulme dayalı bu düzenin devrimci bir savaşla yıkılamayacağına dair söylemler halk nezdinde de dilendirilir olmuştur.

Zap savaşı nezdinde gerilla savaşı bu söylemlere karşı da önemli bir pratik ortaya koymuştur.

GERILLA SAVAŞI TEKNOLOJİ KARŞISINDA ÇARESİZ DEĞİL

TC'nin özellikle hava araçlarında (İHA ve SİHA'lar) kat ettiği ilerlemelerle

birlikte gerilla savaşında önemli bir dönemeç yaşanmıştır. Buna paralel TC'nin çözüm sürecinde kendisini istihbari, teknik ve üslenim olarak gerillayı imhaya dönük konumlandırması söz konusu savaşta faşist diktatörlüğün sonuç almasına neden olmuştur. Benzer taktiksel gelişmeler her dönem yaşanmıştır. Gerilla savaşının tarihi düzenli ordunun taktik gelişmelerine karşı çözümsüz olunmadığını açıkça göstermiştir. ABD emperyalizmi Vietnam'ı işgalinde gerilla mücadelesi karşısındaki çaresizliğini napalm bombalarıyla,

Vietnam ormanlarını yakarak açacağı düşünmüş ancak gerillanın taktik yaratıcılığı karşısında tutunamamıştır. Geniş ormanlara yayılan ve düşmanı ormana çekerek imhaya hedefleyen gerilla doğayı savaşın ve taktiğin bir parçası haline getirmiştir. TC '90'lı yıllarda güdümlü tanklar, kobralar, termal dürbünleri ilk olarak kullandığında gerilla ciddi kayıplar almış, yılları bulan bir taktik tıkanma yaşanmıştır. Ancak bu tıkanma ve deneyimsizlik bir deneyime dönüştürülmüş tekniğin de taktiğin hizmetine konulmasıyla helikopterlerin düşürülebildiği bir aşamaya gelinmiştir.

Düzenli ordunun taktik üstünlüğüne göre yeni taktikler üretmek gerilla savaşının doğasıdır. Bu kavrayış gerillanın verili duruma "mahkûm" olmayacağını gösterir. Taktik yaratıcılıkla basit hamlelerin nasıl milyon dolarlık teknolojileri alt ettiğini unutmamak gerekmektedir.

Bu bağlamda Zap savaşı, gerillanın tünel savaşları taktiği ile söz konusu hava gücünü ortadan kaldırdığını gösteriyor. Yine çeşitli insanlı ve insansız hava araçları ve güdümlü füzelerin kullanımı da gerilla cephesinden bir

teknik ilerlemenin ve çabanın olduğuna işaret etmektedir. Labirent tarzında kazılan tünellerde hem bombardımanlar etkisizleştirilmiş hem de karmaşık tünel ağı sayesinde alanda konumlanmaya çalışan TC güçlerine şok baskınlar gerçekleştirilmiştir. TC'nin Zap'ı aşamayışı ve günlerdir indirme denemeleriyle sınırlı kalan bir savaş tarzında tıkanması gerillanın taktiğinin önemli oranda başarı yakaladığını gösteriyor. TC güçlerinin, ikmallerini bile gizlenerek yapıyor oluşu savaş sahasında gerillanın hegemonya kurduğuna işaret etmekte-

BİR ÖZEL SAVAŞ YÖNTEMİ OLARAK PSİKOLOJİK HARP VE GERİLLANIN ENFORMASYON ALANINDAKİ GELİŞİMİ

TC Kürt ulusal mücadelesine dönük imha saldırılarını fiziki olarak sürdürmesinin yanında burjuva-feodal medya ve onun kalemşörları vasıtasıyla da bir savaş yürütmektedir. Burada esas çarpıtmaya dayalı da olsa gerillanın kaybının çok fazla olduğu, buna karşı kendi güçlerinin mutlak başarı yakaladığı propagandası sürekli bir biçimde yapılmaktadır. Burada hedef kitlelerin savaşa katılımını ve desteğinin önüne geçmek, inançsızlığa ve umutsuzluğa sevk etmektir. Bu propagandanın kitlelerde karşılık bulduğunu düşündüğümüzde bunun da boşa çıkarılmasının bir görev olduğu açığa çıkar. Bu propagandanın karşısına gerillanın kendi propagandasını koyması gerekmektedir. Gerilla buna karşı da kendini geliştirmiş ve halka doğrudan bilgi taşıyacak bir sistemi devreye koymuştur. Zap savaşında yapılan birçok eylemin kayıt altına alınması ve kitlelere duyurulması TC'nin inkâr edemeyeceği bariz bir gerçeklikle karşı karşıya kalmasına neden olmuştur. TC'nin savaşta çarpıtmaları ve hamasi söylemleri yoğunca işlediği, bununla kitleleri şoven dalganın içine çektiği bir gerçeklikte böylesi müdahaleler kaçınılmaz görev sayılmalıdır. Enformasyonun günümüz koşullarında, özellikle halkların haklı savaşlarında önemli bir etken olduğunu düşündüğümüzde bu halkın yakalanması önemlidir.

Gerilla savaşının "başarısızlığa mahkûm, tedavülde kalkan bir yöntem" olduğuna dair anti-propaganda, esasta devrimci savaşımızın öznesi olan ve ağır yoksulluk, açlık ve sömürü mengenesine alınan kitlelerin bilinçlerinde umutsuzluk tohumlarının ekilmesidir. Faşist diktatörlük söz konusu anti-propagandayı ve ideolojik kuşatmayı kitlelere yöneltirken onların savaştaki rollerini bilerek yapmaktadır.

Bu gerçeklikten hareketle, ülkemiz topraklarında devrimin yolu olan Halk Savaşının bugünkü geçerli biçimi Gerilla Savaşına dönük kuşatmaya karşı bir kez daha savaşımızın gerçek kurtuluşu sağlayacak yegâne savaş olduğunu bilince çıkarmalı, halka anlatmalıyız. Devrimci savaşımızın öznesinin kitleler olduğunu ve yalnızca onların katılımıyla büyüyeceğini kavrayarak yürümeli ve onları Proletarya Partisi saflarında örgütlemeliyiz.

BİRLİKTE BOĞULANLARIN "BİRLİĞİ"

Türkiye’de hemen her zaman çeşitli ittifaklar ve devrimci, ilerici kurumların oluşturduğu stratejik ve programatik birlikler tartışmalara vesile olmuşlardır. Bu birlikler özellikle iktidar aygıtının kriz koşullarındaki pervasızlığında yeni bir gelişme ve çıkış olanağı olarak güçlü ve tek doğru siyaset gibi sunulmuştur. Bu birliklerdeki en bariz şekilleniş sistemin açmazını onun araçlarıyla kendi lehine kullanma çabasıdır; bu çabanın özü sistem içerisinde devrimci çalışma için zemin olduğu “yanılgısı”dır. Haliyle ölü doğan bu birlikler her ne kadar ilgili hareketlerin pragmatist hesaplarının ürünü olarak karşımızda dursalar da manipüle ettikleri halk kitlelerini sistemin dışılarına ittiklerinde öğütme ve Türkiye komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının değerlendirmesine su taşımaktadır. Bunların doğru bir ele alış ve mücadele anlayışı ile tartışılması gerekmektedir.

Bizim açımızdan tüm birlikler stratejik ve taktik birlikler olarak iki ana grupta ele alınabilir.

Başkan Mao, ezilenlerin kurtuluş mücadelesinde proletaryanın üç silahı olduğunu söyler: parti, ordu, cephe. Bu üç silah devrimin stratejik aygıtlarıdır. Bizimki gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde devrim hedefine ulaşmakta birleşik cephe stratejisi özel bir önemdedir. “Cephe komünist partisinin önderliğinde ve işçi köylü temel ittifakı üzerinde, bütün devrimci sınıf ve tabakaların emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı birleşik olmalarını ifade eder.” (İbrahim Kaypakkaya, Bütün Eserler sf. 531) Başkan Mao’nun formüle ettiği cephe politikasını İbrahim yoldaş böyle ifade etmiştir. Buradaki temel kıstas önderliktir; ancak komünist partisinin geliştirebileceği cephe siyasetiyle devrim yürüyüşünün güçlenmesi, burjuvazinin geriletilmesi mümkün olacaktır. “Birleşik cepheyi” devrim sürecinin bir aşaması, ama ileri bir aşaması olarak ele almak yanlış olmayacaktır.

Kızıl siyasi iktidarların gerçekleşmesiyle olanaklı olabilen birleşik cephe zayıf olan üretici güçlerin geliştirilmesine ve demokratik halk iktidarının parça parça kurulmasına işaret eder.

KP cephe veya genel olarak halkın

birliğine kendi isteğine göre, kafasına estiği gibi yaklaşamaz; onun görevi devrimi geliştirmek üzere bunun siyasetine karar vermektir. Dolayısıyla daima objektif olmakla yükümlüdür. Aksi bir tutum devrim hedefinden, iddiasından sapmanın ve uzaklaşmanın göstergesi olur. Bu da başka sınıf veya katmanların peşi sıra sürüklenmekle açıklanabilir bir sonuçtur.

Taktik birlikler ise devrimin üç stratejik silahına bağlı olarak, bunların gelişmesine hizmet etmek üzere ele alınmalıdır. Burada da objektif şartlara, yani kitle hareketinin ve bu hareketin kaynağı olan çelişkilerin niteliği esastır. Bunlara bağlı olarak saptanan politikaların devamında taktik birlikler şekillendirilir. Burjuva demokrasi-

ve misyondan koparılan bir zeminde vuku bulmaktadır. En nihayetinde burjuva parlamentarizmine demir atan ve bu düzlemdeki savruluşları meşrulaştıran bir karaktere dönüşmüştür. Öyle ki devrim ve demokrasi mücadelesindeki muğlak anlayış ve tutumlar taktik politika adı altında gerçekleşmekte; ama bunlar sisteme karşı sinek gücünü aşamamaktadır. Bu gücü geliştirmenin tek yolu olmuştur: kitle hareketi içinde olmak, bu hareketin çelişkilerinden hareketle taktikler belirlemek. Devrim gerçek bir ihtiyaç olarak kendini orada var etmektedir, bundan uzak kafalarda değil!

Bunlar ışığında burjuva, küçük burjuva akım ve düzen partilerinin birlik,

Geniş bir ittifakın ürünü olarak Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) eş başkanı olarak pazarlanan, emperyalist efendilerinin “yürü ya kulum” dediği AKP hükümeti zaman içerisinde iç çatışmalarla, dünya ölçeğindeki ekonomik krizin de katkısıyla sürekli irtifa kaybetmektedir. Bu koşullarda her gerici iktidar odağının yaptığı gibi çıkış yolunu halka ve tüm muhalif güçlere pervasızca saldırmakta, özel olarak da şoven sulara demir atmakta, yeni ittifaklarla yerini tahkim etmekte bulmuştur. Özetle kısmen de olsa demokrat olan herkesin inkâr edemeyeceği bir azılı faşist güruh yönetimdedir! AKP, MHP ve BBP ile bir araya gelerek Cumhur İttifakı’nı kurmuş ve “seçilerek” emperyalist efendilerine hizmete ve temsilcisi olduğu kompradorları palazlandırmaya devam etmiştir. Bu süreç boyunca Cumhur İttifakı’nın attığı her adım onun halkla arasındaki uyumsuzluğu derinleştirmiştir. Haliyle krizin üstesinden gelmek bir yanda dursun, zaman kazanarak varlığını sürdürme siyaseti bu sürecin en belirgin özelliği olmuştur. Batan gemiden kaçanlar, ittifakın yarıklarından düşenler, özeleştirme mekaniz-

masına “disiplinsizce” başvuranlar siyaset sahnesinde boy göstermektedirler. Cumhur İttifakı’nın doğuşunda AKP iktidarını sağlamlaştırmayı, MHP çatlaklarını onarmayı, BBP ise iktidara yaslanarak palazlanmayı hedeflerken mevcut durumun hiç de aynı seyirde ilerlemediği görülmektedir. Bu durum dağılmaya yüz tutmuş bir iktidar bloku imajı vermektedir.

Bu noktada emperyalist efendiler ve geniş bir koalisyonun ürünü olan AKP gözden düşerken CHP ve İYİP’in öncülük ettiği Millet İttifakı gözde bir pozisyon kazanıyor.

“Cumhurbaşkanlığı sistemini” ve AKP, MHP, BBP ittifakını doğuran süreç, beraberinde CHP ve İYİP öncülüğünde başka bir ittifakı yarattı: Millet İttifakı! Bu ittifak seçim yeterliliğine kavuşması için CHP’nin 15 millet vekilini istifa ettirerek İYİP’e geçirmesiyle başlamıştı. Sistem kliklerinin beslediği olağan kaynaklar bu kez CHP ve İYİP şahsında Cumhur İttifakına karşı harekete geçirildi ve bunun için gerekli olanaklar sağlanarak bu ittifak yaratılmıştır. Millet İttifakı aynı pragmatizm ve omurgasızlıkla Kemalizm diye adlandırılan kodlara

sine dahi ulaşamamış bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde taktik politikalar kitlelerin en geniş anlamda demokrasinin gereklerini yerine getirmeleri ve bu bağlamda sistemden, yani faşizmden kopmaları için belirlenip geliştirilmelidir.

Bu temelde eylem birliklerinin örgütlenmesi, dost güçlerle ve geniş kitlelerle buluşulması, çeşitli sınıf ve katmanların örgütlenmesi, taraf-sızlaştırılması ve düşman güçlerinin zayıflatılması temel politik hedeflerimizden biridir. Faşist kurumların, yasaların, ideolojinin yıkılması, politik özgürlüklerin gerçekleştirilmesi bu hedefe uygun görevlerdir. Eylem birliklerini de genelde bu eksende tanımlarken “ajitasyon ve propandada serbestlik, eylemde birlik” ilkesiyle donanmış bu birlikleri faşizme karşı savaşın bir parçası olarak görmekteyiz. Çizgisi, niteliği, misyonu ve sınırları belli olan bu birlikleri reddetmeyeceğimiz gibi kurmak ve geliştirmekten de imtina etmeyiz.

Oysa halihazırda eylem birlikleri yer yer kendi misyonunu aşan ve ilkelerden, taktik birliklere ilişkin bağlam

ittifak tartışmalarına göz atmak yerinde olacaktır.

VARLIĞIMIZ EFENDİLERİMİZİN BİZE ARMAĞANIDIR!

Türk egemen sınıflarının zayıf ve bağımlı sermayesinden doğan kaçınılmaz ekonomik ve siyasal kriz her geçen gün halkın omuzlarındaki yükü büyütülmektedir. Vergilerle, temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamlarla ve gelirlerdeki gerilemelerle somutlaşan bu yük krizin çözümü olarak artırılmaktadır. Emperyalist merkezlerin bugüne dek özellikle yarı sömürgelelere ikame ederek “çözdükleri” kriz sorunu karşısında fena sıkıştıkları aşıkardır. Bu durumun bizim gibi ülkelerde daha sarsıcı etkiler yarattığı, halkı daha fazla açlığa, yoksulluğa ve sefaletle sürüklediği görülmektedir. Her ne kadar AKP hükümeti iktidarı boyunca emperyalist efendilerinin haylaz çocuğu olarak, emperyalist politikalara uyum ve Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarını palazlandırmada TC tarihinin en başarılı iktidarlarından biri olsa da ekonomik ve siyasal kriz karşısında beli bükülmüş ve bükülmektedir.

“güçlü dönüşü” muştulayan bir propaganda ile “sistemin devamı için” gerçek bir aday durumuna gelmiştir. Sistem içi her ittifak veya birlik gibi o da faşist sistemin bekasını kendi iktidarları altında sağlamayı hedeflerken emperyalist efendilerine ve onların uşakları kompradorlara sermayelerini koruma garantisini vermek zorundadır. AKP'nin tam da bu güvenceden sorumlu bir aygıt olarak muhalefete saldırdığını da görüyoruz. Sistemin olanaklarına dayanan her parti bu güvencenin sorumlusu olmaya aday olmaktan başka bir şey olamaz, olamamaktadır.

Elbette sistem partilerinin de kendi içlerinde temsil ettiği klikler vardır. Bu kliklerin temsiliyetlerini sağladıkları oranda iktidardan daha fazla nemalanma olanağına da sahip olurlar. Bu tür ittifakların esas dayanakları aynı olmakla birlikte farklı olmadıkları söylenemez. En nihayetinde biliyoruz ki, her iktidar, koalisyon ya da ittifak miadını doldurduğunda yerine emperyalistler ve uşaklarının ihtiyaçlarını karşılayacak yeni iktidarlar gündeme gelir. Mevcut gelişmeler ve ittifaklar da bu sürecin parçasıdır.

TC iktidarlarının en belirgin özelliklerinden biri de halkın açlığını, yoksulluğunu, genel olarak yaşamsal sorunlarını dillerine pelesenk ederek “halkçı”, “özgürlükçü” söylemlere başvurmalarıdır. AKP ilk döneminde olabildiğince “liberal”, “özgürlükçü” ve “halkçı” söylem ve politikalara dayanıyordu; şimdi Millet İttifakı'nın demir attığı siyaset bu eksendedir! Millet İttifakı'nın da emperyalizme bağlılık, devletin bekası ve halka düşmanlıkta Cumhuriyet İttifakı'ndan aşağı kalır olmadığı önceki dönemlerde buldukları iktidar ve koalisyon ortaklıklarından bariz şekilde görülebileceği gibi Türkiye tarihi boyunca TC iktidarlarının analizinden de görülebilir.

HASAT YAPILAMAYAN TARLA: HDP VE SEÇİMLER

Krizin etkisiyle Türkiye halkının hoşnutsuzluklarının arttığı ve yeni arayışlara, alternatiflere yöneldiği herkes tarafından saptanan bir olgu. Sistem partileri bu arayışları doğal olarak sisteme yedeklemeye çalışmaktalar. HDP'nin dahil edilebileceği bir seçim denklemi kurmak görevi onları zorlamaktadır. Esas olarak Kürt düşmanlığında somutlaşan şoven tutumlarıyla HDP ile ortaklık kurmak arasında sınıştırmaktadırlar. Tüm uzlaşmacılığın rağmen HDP'yi “demokrasi arenasına” sığdıramamaktalar! Demokratik siyasetin baştan güdük demokrasi arenasında zor bir iş olduğu anlaşılıyor: Arenanın kapısı HDP'ye bazen aralansa da açılmamaktadır.

Bu durum karşısında talihsiz kaygıların ve hezeyanlarını seslendirdikten sonra, kapanan kapıları da açacağı umuduyla, “farklı” dinamiklerle ittifaka yönelen HDP çeşitli küçük burjuva, reformist hareketlerin sistem içi eğitimlerine büyük ortak olarak demir atmıştır. Bu durum esas olarak Kürt milli burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının temsilcisi HDP ile küçük burjuva, reformist yapıların yeni bir ittifak oluşturmalarını sağlamıştır. Hepsini nihayet aynı kapıya çıkan bir yol daha “demokrasi ittifakı” adıyla kamuoyuna lanse edilmiştir. Her ne kadar demokrasi yanlı güçlerin yan yana geldiği bir ittifak söz konusu olsa da, HDP Eş Başkanı Pervin Buldan'ın ittifak öncesindeki açıklamaları bu birliğin, demokrasi arayışından ziyade sistem içi bloka yedeklenememenin sonucu bir hamle olduğunu göstermektedir. Kendisini faşist blokla aynı denklemde ele alan diğerlerini 1. ve 2., kendilerini ise 3. Yol olarak nitelendiren bir yaklaşımın ilkelerini, konumunu, tutumunu değerlendirmek gerekmektedir.

Bu ilkeler, konumlanma ve tutum açısından belirsizliklerle doludur. Buna rağmen hangi limana demir atıldığı bellidir. Faşist ittifaklar karşısındaki siyasal konum muğlaklığını koruyor. Burada bir handikapın olduğu bilinmektedir. Bir faşist iktidarı devirmek ile faşist bir ittifaktan medet ummak veya kendine duyulan ihtiyacın farkında olup karşılık bulamamak handikap değilse nedir?! 7'li ittifak bu handikapla iç içe var olmuş ve sürmektedir. İnkâr edilemez bu gerçeğin gölgesi ittifak üyelerinin üzerindedir.

Çeşitli tutarsızlıklara sahip 7'li ittifak (3. Yol) faşist kliklerle arasındaki mesafeyi belirsiz bırakan HDP'nin büyük ortaklığında özellikle CHP ve İYİP'in öncülük ettiği Millet İttifakı'yla uzlaşma olanağı sayesinde sistem içinde denge siyasetine demirlenen bir çizgi ve anlayışla şekillenmektedir. Sınıf karakteri gereği HDP bu bağlamda kendisi açısından “olabilirler” yaratırken Demokrasi İttifakının diğer bileşenlerinin durumu bu denklemde içler acısıdır. HDP Kürt halkını, demokrat güçleri peşine takarak sistem içi denge siyasetinin bir parçası haline getirmektedir.

Demokrasi İttifakı'nın bir kısım bileşeninin geçmişten bugüne benimsediği siyaset esasen parlamenter mücadeleye dayalıyken, bir kısmı ise devrimci dinamiklere sahiptir. AKP-MHP karşıtlığı üzerinden şekillenen muhalif ittifak ise devrimci dinamikleri törpüleme işlevi görmektedir. Devlet karşıtı bir siyasetin yaratılmadığı, dolayısıyla sistemi iyileştirmenin ötesine gidemeyecek bir zeminde hayata

geçirilen ittifakı “seçimde birlik” olarak tanımlamak abartılı olmayacaktır. Haliyle bütün bileşen reformist bir siyasal çizgi üzerindedir. Yadsınan devrimciliğin iz düşümü bu birliğin üzerindedir.

HER ŞEYLE, HERKESE, NE PAHASINA OLURSA OLSUN!

Demokrasi İttifakı içerisinde ayrıca değerlendirmeye tabi tutulması gereken bir başka anlayış ise her şeyle, herkesle, nasıl olduğuna bakılmaksızın aranan birlik anlayışıdır. Sosyalist Meclisler Federasyonu bu noktada belirgin bir siyaset izlemektedir. Diğer bileşenlerin tanımlamaları ile kendi tanımları arasındaki farklılıklarını olduğu gibi ele vermektedir. Farklı telden çalıp da aynı ezgide birleşmek siyaseti diyebiliriz buna. Sorumluluklar, hedefler, ilkeler başka söylüyor, SMF'de politika başka...

SMF'nin kendisine biçtiği misyonu, ideolojik konumunu ve MLM ilkelere dayandığı birlik anlayışını Demokrasi İttifakı'nda görmekteyiz. Bu sebeple kısa da olsa değinmek yerinde olacaktır.

HDP, genel siyasal çizgisi ve sınıf karakteri bakımından sisteme alternatif bir çizgi üretmeyeceği gibi mevcut ideolojik yapısı onu var olandan faydalanmaya yönlendirmektedir. Dolayısıyla HDP'nin geliştirdiği ve geliştireceği siyaset sistemi iyileştirmek, sistemle köklü bir bağ geliştirerek Kürt milli burjuvazisi ve toprak ağalarının çıkarlarını gerçekleştirmek olmaktadır.

Programatik ve stratejik görüşleri bakımından devrimi hedefleyen bir yapının liberal ve reformist çizgilerle kurduğu bağların bu görünen yüzü şaşırtıcıdır. Yönelimini devrimci gıda ve realiteden almayan, döneme göre karakter değiştiren, silahlı reformizmin ürünü bir anlayışla şekillenmiş ulusal çizginin legal siyaset arenası SMF'yi ilkelerinden koparmış görünmektedir. Zira liberal ideolojik konum devrimci mücadeleden köklü kopuşun kaynağıdır ve bu devrimci mücadeleye yabancılaşmanın ta kendisidir. Dolayısıyla sistem içerisine demir atmanın güçlendiği, sistem içiğe teorik kılıfların yaratıldığı bir yaklaşım ve sürükleniş görmekteyiz. Bu bariz durumun birlik tartışmalarındaki “biz öyle görmüyoruz,” “biz taktik olarak ele alıyoruz” şeklinde açıklanması ideolojik sapmaya işaret eder ve devrimci taktik ve birlik anlayışından uzaklaşmış olduğunu gösterir.

GİDE GİDE USANDIRAN YOL

Geniş halk yığınlarının boyutlanan ekonomik krizle yoksulluğa, açlığa sürüklendiği, sefaletle boğuştuğu bir

dönemde alternatif oluşturulabilirdiğinde devrimci dinamiğin harekete geçmesi işten bile değildir. Dolayısıyla her politika, taktik, örgütlenme halk kitlelerinin sorunları ve çelişkilerine yaslanarak halkı sistemden koparmayı hedefleyen bir çizgide gelişmelidir. Bu minvalde, bütün siyasal süreçler, gelişmeler devrim hedefine yöneltilmeli, bunun için de tüm çalışmalara aynı hedefi geliştirecek muhteva kılavuzluk etmelidir.

Karşımızdaki tabloda, halkın umutları, sefaleti ve yoksulluğu seçim tartışmalarına indirgenerek sistem içerisine hapsedilmektedir. “AKP gitsin de...”, “tek adam diktatörlüğü bitsin de...” şeklindeki propaganda faşist diktatörlüğün niteliğini kavramaktan uzak olup, egemenlerin çarpışmasında bloklardan birinin ötelenip, diğer bloğun olumlandığı bir iradesizliği temsil etmektedir.

İşçi sınıfı ve başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen ulus ve inançlar üzerinde yoğun bir baskı ve saldırı furyası estirilirken bu iradesizlik kabul edilemezdir. Egemenler halkın haklı ve meşru taleplerini boğmak için giriştikleri yarışta “halkın rızasını” alarak, faşist diktatörlüğe soluk boruları açmaktalar. Faşist ittifaklar yukarıda açıkladığımız üzere temsil ettikleri unsurların çıkarlarını halkın acıları, umutları ve yoksulluğuyla harmanlayarak karşılık yaratmaya çalışırken, bir diğer ittifak olan 3. Yol halkın çıkarlarını temsil eden bir program ve anlayış geliştirmekten uzak bir tutumla yol almaktadır. Haliyle faşizme karşı büyüyen öfke ve tepki seçimlerle sisteme yeniden kanalize edilecek, halk bir dolgu malzemesi olarak kullanılacaktır.

Devletin yapısını, bu yapıyı meydana getiren klikler ve bu kliklerin sistem partileri nezdindeki temsiliyetlerini, çatışmaların sınıf karakterini ve siyasal muhtevasını ihmal edenlerin seçimlerin hangi zemine oturduğunu ve bu zeminle tam uyumsuz olan halkın çıkarları ve taleplerini kavramaları mümkün değildir. Dönemsel ve siyasal gelişmelere paralel olarak seçimi bir araç olarak kullanmak elbette gündeme gelebilir ve bu minvalde adımlar devrimci siyasetin bir parçası olarak atılabilir. Zira sorun seçim endekli bir tartışmadan ziyade bu siyaset ve birliklerin niteliğidir.

Biriken öfke ve tepkiyle, açlık, yoksulluk ve sefaletle boğuşan örgütsüz bir halk gerçekliğiyle yüz yüzeyiz. Halkın çaresizce yeniden sisteme yedeklenmesi karşısında egemenler arası mücadeleye yedeklenmeden, işçi sınıfı ve ezilen halkı örgütleyerek sistemden kopuşu güçlendirmeli, Halk Savaşının mevzilerini inşa etmeliyiz.

DAĞITICI VE BÖLÜCÜ PRATİKLERİN

Birlik konusu öteden beri tartışılan, bugün çok daha fazla tartışmalı ve içeriksiz olduğu ölçüde belirsiz hale getirilmiş bir konu olarak dikkat çekmeye devam ediyor. Birlik konusu sadece yaygın bir biçimde gündeme getirilen haliyle, yani farklı yapıların birleşmesi bakımından değil, bir yapının, özel olarak komünist partisinin kendi birliği bakımından da daima gündemdeki bir konudur. Böyle olması da doğaldır. Özellikle “yaşayan,” bu anlama gelmek üzere “gelişen” bir parti olması nedeniyle komünist partisi, birliğinin hangi temellerde gerçekleştiğini ve gelişebileceğini her zaman yenilemek, somutlaştırmak zorundadır. Komünist partilerinin birlik problemini sürgit yaşamalarının nedeni bu partilerin birer mücadele, daha doğru bir ifadeyle, savaş aracı/aygıtı olmalarıdır. Bu partilerin daima daha büyük kitlelerle birleşmek, tüm insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere onların giderek büyüyen birlik gereksinimini sağlamak gibi bir yüce görevleri vardır. Bu, kitleler içinde daima çalışma gerektiren ve onları birleştirecek olguları, çıkarları, talepleri belirli amaçlar uyarınca gündemleştirmeyi zorunlu kılan bir görevdir. Dolayısıyla “kendi iç birliği” için de onun zorunlu olduğu şey doğru bir kitle çizgisi izlemesidir. Bu nedenle biz “birlik” mevzuunu “akımların birliği” ya da “kendini komünist olarak tanımlayanların birliği”, veya “aynı gelenekten gelenlerin birliği” kapsamında değerlendirmeyi yanlış bulan bir tutuma sahibiz. Bu tür birlik arayışlarının “kitlelerin çıkarlarına rağmen birlik” içerdiğini ve geleceksiz olduğunu değerlendiriyoruz. Bu, aynı tutum “devrimci hareketlerin birliği” için de geçerlidir. Kitlelerin hareketine dayanmayan her türlü “birlik” nihayetinde o harekete rağmen ve kısırır.

Dışımızdaki birlik süreçlerine yaklaşımımız kendi iç birliğimize yaklaşımımız için önemli bir referanstır. Çünkü biliyoruz ki kendimizi geliştirdiğimiz derecede diğer akımlara karşı güçlü oluruz veya dışımızdaki süreçlere ne derecede doğru müdahale edersek, bu anlamda yanlışlara karşı mücadele verebilirsek kendimizi de o derecede geliştiririz. Bu iki süreç arasındaki güçlü bağ kavranmadıkça partinin devrimci mücadele içinde ilerlemesi de sağlanamaz.

HER ŞEY MÜCADELE İÇİNDE GELİŞEBİLİR

İçinden geçtiğimiz süreçte her türden birliğin genel olarak onaylanması da dahil olmak üzere çok çeşitli birlik anlayışları yaygın bir biçimde benimsenirken bu apaçık oportünist tavır eleştirenler “anti birlikçi” ilan edilip tartışmaların dışında değerlendirilmekte ve görüşleri tartışılmamaktadır.

Kuşkusuz sadece bu değil, devrimci hareketler tarafından birçok mesele özel bir politikaymış gibi tartışılmaktadır. Oportünizm açısından bu bir bakıma anlaşılırdır. Oportünizmin mücadele etmeden, kendi değişmezlerini merkezde tutarak ve dar grup çıkarlarına dayanan arayışları bu sonucu da üretir. Aynı şey belki biraz daha bariz biçimde birlik konusunda görülmektedir.

Buna karşılık biz bu tartışmalara devam edeceğiz. Etmemiz gerekiyor. Çünkü doğru anlayışın geliştirilmesi mücadele gerektirir ve komünist partisinin gelişimi doğru anlayışın ve doğru anlayışa uygun teorinin rehberliğini gerektirir; bunun dışında bir gelişme olanağını düşünmek komünist partisinin bilimsel karakteriyle uyumsuz.

Çoklukla partinin veya doğru fikrin “kendi seyri içinde” gelişebileceği yanılgısına düşülür; oysa o ancak yanlışla mücadele ederek, hatta bu mücadele oranında gelişir. Çünkü doğru fikir ve dolayısıyla parti de var olanla ilgilidir ve var olanı kavramak için onu karşımıza alıp incelemek, değerlendirmek zorundayız. Bu da onunla her bakımdan ilişkilenecek demektir. Yanlış dediğimiz var olanın korunmasını, sürmesini amaçlayan veya içeren her türlü şeydir. Doğru ise var olanın gelişim yönüne açıklık getiren ve müdahaleyi bu yönde ortaya koyan her türlü şeydir. O halde doğrunun ancak bir mücadele ile somutlaşacağı da açıktır. Tartışmalarımızın bu özelliği gelişmek ve gelişmeleri kavramak için belirleyicidir. Hem pratik olarak hem de teorik tartışmalar içinde mücadele devrimin gelişmesi için zorunludur. Aksi halde doğrunun gelişen, her gün için üretilmesi gereken bir kavram olduğunu inkâr etmiş oluruz. Doğru her zaman için geliştirilmesi gereken bir kavramdır: hangi biçimlere denk geldiği, neyi değiştireceği, nasıl engellerle karşı karşıya olduğu onu her gün üretmeyi gerektirir; şunu da eklemek gerekir: doğru eskiden bir şey değildir, yeniyi, ileriye temsil eder. Eğer bir fikrin doğruluğundan söz ediliyorsa onun bir gerçekliği vardır; somuttur, günceldir, ulaşılması gereken bir hedefe dairdir ve tabii ki bir şeye karşıdır. Doğruyu tüm bu özelliklerinden ayrı kendi dar sürecinin bir uzantısı olarak görenler kısmen gelişim göstergeler de esas olarak gelişemezler. Kısmen gelişebilirler, çünkü olana ait bir fikrin de yaşama, “kendini” üretme olanağı vardır. Bu gelişme tabii ki varlığını sürdürme ölçüğünde olur. Devrimci fikrin ve dolayısıyla hareketin ayırt edici özelliği bu tür bir var oluşu kabul etmemesidir. Onun özelliği olanı dönüştürmek üzere kendi varlığını geliştirmek ve sürekli gelişmektir. Bu proleter bir hareket olduğunda sonuna kadar,

sınıflı toplum sonlanana kadar devam eder.

DEVİRİM NİHAyetİNDE BİRLEŞMEKTİR

Birlik anlayışının önemi devrim için halkın birliğini gerçekleşmesi zorunlu olduğundandır. Bunu devrimci güçlerin birliğine indirgeyen veya bu meseleyi bu eksenle tartışıp, bu eksenle hareketler üreten yaklaşımlar halkın birliği doğrultusunda doğru politikalar belirlemekte ilerleme kaydedemezler. Bu mesele toplumsal süreçlerin dinamiklerinden hareketle tartışılabilir ve politika da ancak bu eksenle belirlendiğinde doğrulara denk gelebilir. Bizim bu meseleyi ikili, üçlü birleşmeler eksenli ele almaktan uzak durmamızın ve değerlendirmelerimizde buna bir karşıtlık olmasının temel nedeni tam olarak budur.

Devrimci hareketin gelişimi, sınıf ittifakları, devrimci iktidar organlarının oluşması ve bu organlar aracılığıyla kitlelerin yönetme yeteneklerinin gelişmesi gibi halkın birliğini içeren gelişmeler hiç şüphesiz ikili, üçlü birleşmeleri gündeme getirebilir. Bunların halkın birliği yönündeki gelişmelerin bir sonucu olduğu gerçeğini vurgulamalıyız. Esas olan halkın birliği yönündeki gelişmelerdir. Ancak bu gelişmeler birleşmeleri getirebilir. Bunun hangi biçimlerde olacağı doğal olarak günün şartlarında konu edilir ve biçimler üzerine genel tartışmalar yapmak gereksizdir. Bu gelişmeleri içermeyen, bunlarla bağlı olmayan birleşmeler günü kurtarmakla sınırlı kalır. Dolayısıyla yoğunlaşılması gereken halkın birliğini içeren gelişmeler olmalıdır. Bunu içermeyen “birlik” anlayışları nihayetinde bölücüdür, dağıtıcıdır. Bu özelliği hemen her benzer birlik süreçlerinde görmek olasıdır. Elbette istisnalar olacaktır; ne var ki istisnaları oluşturan nedenler de istisnadır, dolayısıyla çok özeldir. Böyle olmakla birlikte bunların da halkın birliği süreci bakımından “birleştirici” olamayacaklarını kesine yakın bir netlikle ifade edebiliriz. Halkın birliğinden azade, yanlış çizginin kısmen güçlenmesi kimseyi aldatmamalıdır. Dolayısıyla bunlar genel tartışmalarda dikkate alınamazlar.

HER TARTIŞMAMIZ DOĞRUNUN ZAFERİ İÇİNDİR

Yapmakta olduğumuz bu tartışmalardaki değerlendirmeler komünist partisinin içi için de aynı derecede geçerli ve gereklidir. Oradaki birlik durağan değildir, olamaz da. Gelişmek zorunda olan bir komünistler birliği sorunu her zaman için geçerlidir. Komünist partisinin iç birliği için bunu özellikle anlamak ve benimsemek gerekir. Hatta söz konusu tartışma ve değerlendirmeler esas olarak komü-

nist partisi içinde olmalıdır ve doğru fikrin gelişmesi bakımından onun her bir parçası da kendini bundan sorumlu tutmalıdır. Bu özellikle bütünün ve ona uygun olarak her parçanın da gelişimi için olmazsa olmazdır. Bu noktaya yer yer dikkat çekiyoruz. Genel olarak bunun nedenini açıklamak gerekir: Komünist partisi herhangi bir tartışmada kendi çizgisini geliştirmeyi esas amaç edinir; dolayısıyla her tartışmada kendi içinde bir çizgi savaşımı verir. Birlik tartışmalarını yaparken de esas olarak kendi çizgimizi, anlayışımızı, hareket biçimlerimizi saptar ve her bir parçanın buna uygun olarak, aynı doğrultuda, aynı çizgi etrafında birleşmesini ve gelişmesini sağlarız. İç tartışmalarımızdaki yanlışları böylece en güçlü biçimde mahkûm eder, kendimizi bunlardan arındırarak ilerleriz. Genel bir tartışma yaparken esas olarak özel bir tartışma içinde olduğumuzu her bir parçamız kavramış olmalıdır.

Bölücü ve dağıtıcı tutumların her an karşı karşıya olunan sorunlar olduğunu biraz geçmişe bakan herkes görür ve bunun gelecek için bir uyarı olduğunu da her akli başında kişi fark eder.. Bölücü ve dağıtıcı tarzların bütün komünist partilerinde ciddi problemler olarak ele alındığını biliyoruz. Sadece “dışarıdaki” problemler değil de aynı zamanda “içerideki” problemler olmaları bunların içeriğini oluşturan birlik karşıtlığının komünist partisindeki, elbette “özel” bir sorun olarak görülmesini gerektirir. Dışımızdaki oportünizme karşı mücadeleyi kendi doğru çizgimizi geliştirmek üzere verdiğimiz göre kendimizle de mücadele ettiğimiz açık olmalıdır. Parti kendi birliğini geliştirmek üzere demokrasiyi olabildiğince güçlü uygular. Bu demokrasinin irade oluşturmak üzere uygulandığı da açıktır. Bölücü veya dağıtıcı tarzlar özellikle demokraside başarısız kalanların başvurmak zorunda kaldıkları yöntemlerdir. Bunlar tartışmaları, irade oluşturma süreçlerini, birikim üzerinden ilerlemeyi ihmal ederler. Böyle olduğu için de oluşan iradeyi küçümsemeyi, yok saymayı, hatta olabildiğince dağıtmayı bir gereklilik olarak kavrar ve harekete geçerler. Bunun “zorunda kalınan” bir hareket olmasının nedeni yenilgi hissidir. Oportünizm algıda kalmış “doğruların” toplamıdır; yenilgi hissi de onun objektif olana yabancılığından kaynaklanır. Mücadeledeki başarısızlığının kaynağı da budur. Doğrunun mücadele ile gerçekleştiğini kavrayamadığı ölçüde aynı anlamı içeren demokrasiyi de küçümser, kendi bildiğini mücadelesiz egemen kılmanın biçimi iradeyi boşa düşürmek olur. Bu güçsüzlükten kaynaklanan yanlış müdahalelerin doğal akıbetidir.

BİRLİK ANLAYIŞI OPORTÜNİSTTİR

Komünist partilerinde disiplin anlayışının güçlü olmasının nedeni doğru çizgiyi geliştirmenin biçimi olarak güçlü bir mücadeleyi öngörmeleri ve gerçekleştirmeleridir. Bütün ustaların komünist hareketi üreten pratiklerinde her zaman çok güçlü tartışmalara tanık olmamızın nedeni budur. Bölücü ve dağıtıcı pratiklerin gerisinde güçlü tartışmaların olmaması da bir tesadüf değildir...

PARLAK SÖYLEM HER ZAMAN DOĞRU SÖYLEM OLMAZ

Proletaryanın, ezilen son sınıf olmakla tüm toplumun sınıflı dünyadan kurtulmasıyla sonuçlanacak kurtuluş mücadelesi onun bakış açısının tüm toplumsal süreci kapsamasını, yani kesine yakın bir objektiflikte olmasını içerir. Şöyle de söylenebilir: proletaryanın üretim araçları karışındaki konumu onun bu araçlar üzerindeki egemenliklere tamamen son vermek için mücadele etmesini ve bunlara özel olarak sahip olamayacağı gerçeği de onun subjektivizme düşmemesini getirir. O kendini kurtararak, zorunlu olarak tüm sınıfları yok etmek üzere toplumun sınıflı dünyadan kurtulmasını sağlayacaktır. Bu nedenle "onun bakış açısı bilimseldir," diyoruz. Çünkü onun sınıf bakış açısı nesnel olarak, bir sınıf olmakla beraber "dar sınıf bakış açısından mustarip" değildir. Dağıtıcı, bölücü tarzların gerçek kimliğini açık edebileceğimiz yer bu sınıf bakış açısından uzaklığıdır. Subjektif değerlendirmeler, gerçeklikle kurduğu ilişkinin zayıflığı onu ele verir.

Bölücü ve dağıtıcı üslubun fark edilmesi ve eleştirilerek alt edilmesi için söylem ile eylem arasındaki ilişkinin ve bunlardan temel olanın hangisi olduğunun bilinmesi genellikle belirleyicidir. Bu olumsuz pratikler genellikle gene olumsuzluklar bahane edilerek, bunlara karşı gerçekleşir. Belli zayıflıkları, gerilikleri, yetmezlikleri bahane etmesi onun kendindeki mücadelesiz ilerleme gayretini görmemesini içerir ve bunun sonucunda yıkıcı pratiklere imza atar. Haklılığını sözde "yanlış karşı" olmakla açıklar. Oysa yanlışın eleştirisi doğru bir çizgide mücadeleyi içermelidir; proletaryanın sınıf bakış açısındaki bilimsellik bunu gerektirir.

Şunu hem tarihsel olarak öğrendik hem de her gün yeniden görüyoruz: Oportünizmin bölücü, dağıtıcı özelliği onun genelde parlak üsluplarla ifade ettiği söylemlerinde değil, yukarıda değindiğimiz kaçınılmaz sonucu (mücadelesiz kazanma isteği) üreten sınıfsal karakteriyle ve bu karakterin bir özelliği olan toplumsal süreçlere bütün olarak bakamamasında, kitlelerin çıkarlarını, eğilimlerini, taleplerini çalışmalarının ana unsuru olarak göre-

memesinde ayırt edilebilir.

Bu da bizi birlik konusunun da başka her şey gibi, sınıfsal bir öz taşıdığı doğrusuna getirir. Proletaryanın çıkarları açısından bakmanın "dar sınıf bakış açısı" olamayacağına değindik. O halde bu çıkarları gerçekleştirmek üzere konumlanmış bir yapı da dar bakıştan mustarip olamaz. Onun her bir parçası da bütüne tabi olduğundan, bunların herhangi bir durumdaki küçük burjuva bakış açısından gelen tutumları bütüne karşıtlık gösterir. Bölücü ve dağıtıcı olmalarının nedeni de budur zaten. Bu nedenle bu sonuçlar şaşırtıcı görülmemeli; aksine proleter sınıf bakış açısında derinleşmenin, bununla mücadelenin kaçınılmazlığını kavramanın nedenleri olarak görülmelidir. Sonuç olarak proletaryanın bakış açısından uzak olduğumuzda doğru bir birlik anlayışı üretmekte de esas olarak başarılı olamayız. Dağıtıcı ve bölücü olaylardan sonra öğreneceğimiz temel şey bu olmalıdır.

SINIFIN ÇIKARLARINA TABİ OLALIM

Küçük burjuva sınıfların çıkarlarına tabi olmakla oportünizm kaçınılmaz olarak dar grupçudur. Dar grupçuluk çoğunlukla "kendi örgütünün çıkarları dışında düşünmemek" olarak anlaşılır. Buradaki "örgüt çıkarları" tanımı yanıltıcıdır. Çünkü sınıfın çıkarlarına tabi olan örgütün dar grupçu olması yukarıda değindiğimiz nedenden ötürü olanaksızdır. Komünistlerin "halkın birliğini" amaçlayan ve gerçekleştiren çizgileri onları dar grupçulukla daha baştan karşıt hale getirir. Temel mesele örgütün sınıf karakteridir. Eğer sözü edilen proletaryanın çıkarları bakış açısından hareket eden bir örgüt ise onun "dar düşünme şansı," kendi dar çıkarlarının avantajlarını diğerlerine rağmen kollama özgürlüğü yoktur, olamaz.

Diyebiliriz ki devrim denen şey halkın kendi çıkarlarını gerçekleştirmek üzere buna engel olan her şeyi alt üst etmesi; egemen olanı yıkması ve kendini gerçekleştirmek üzere yeni bir sistem kurması veya bunu egemen kılmasıdır. Bu nedenle komünistlerin tüm politikaları, eylemleri, taktik ve stratejileri halkın birliğini sağlamak ve bu birliğin içerdiği amaçları gerçekleştirmek içindir. Birlik anlayışı, amacı olmayan bir komünist düşünülemez bile... Ne var ki buna rağmen komünistler tüm mücadeleleri boyunca en fazla anti birlikçi suçlamalarına maruz kalan kesimlerden olmuştur. Kısa bir komünist hareket tarihi okuması bunu görmemizi sağlamaya yeter. Bunun esas nedeni komünistlerin niyetleri öyle olsa da birlik konusunda başarılı olmamaları değildir tabii. Elbette başarısızlıkları inkâr edemeyiz. Sonuçta komünistlerin genel başarısızlıkları amaç olarak benimsedikleri halkın

birliğini başaramamalarını da içerir! Bu suçlamaların temel nedeni bundan çok oportünizmin devrim çizgisinden, sürecinden, amacından bağımsız olarak, hatta çoklukla "güçsüzlüğünü örtme" niyeti içeren birlikçi anlayışını her gündeme geldiğinde komünistlerin reddetmesidir. Birlikçilik de anti birlikçilik de her zaman halkın birliği temelinde, dolayısıyla devrime katkısı bakımından değerlendirildiğinde gerek içte gerekse dışta oportünizmin bölücü, dağıtıcı karakteri gün gibi açığa çıkar.

Bu konu kitle çizgimizin temel özelliklerinden birinin daha anlaşılması ve gerçekleştirilmesi bakımından önemlidir. Bölücü veya dağıtıcı özellik komünistlerin çalışmalarında onların tam da amacı olan birliği parçaladığı için mücadele edilmesi gereken özelliklerdendir. Komünist partisi özelliği olan "demokratik merkezîyetçilik" güçlü bir disiplin anlayışı içerir. Lenin'in RSDİP 1. Kongresindeki tartışması bu anlayışın güçlü bir savunmasıdır; "Ne Yapmalı?" broşürü de bu savunmanın kapsamlı bir teorisini verir.

Özgülmümüzde tam da bu konu hakkında yaptığımız değerlendirmelerin ve eleştirilerin doğrudan muhatapları tarafından dahi tartışılmaması bunun göstergesi olarak değerlendirilmelidir. Bununla birlikte şunu vurgulamalıyız: birlik konusu "birlikçilik" üzerine ahkâm kesmekle gelişebilir bir konu değildir. Bunun koşulu geniş kitlelerin, harekete geçebilir durumda olan kesimlerin karşı karşıya oldukları sorunların doğru ve çözülebilir sorunlar olarak tanımlanması, bu tanımlar için harekete geçilmesidir. Somut politikalar üretmekle ilgili olan bu konu üzerinde netleşme olmadıkça temelde halkın birliğini sağlamak olan birlik anlayışı geliştirilemez. Komünist hareketin birlik anlayışı da tamamen halkın birliğini sağlamak üzere toplumsal çelişmeleri kavramak ve bu çelişkilerin doğru, yani halkın lehine çözümünü içerir. Dolayısıyla komünist hareketin kitle çizgisi onun birlik anlayışının da temelidir.

Uzun yıllardır devrimci hareketin, halkın çıkarları doğrultusunda devrimci çalışmalar yürüterek kendi önderliğinde halkın birliğini sağlayabileceğine dair çok zayıf bir beklenti vardır. Bunu genelde halkın devrimci harekete güvensizliği olarak tanımlıyoruz. Bu güvensizlik tanımını genel bir söylemden çıkarıp somut biçimler içinde değerlendirdiğimizde devrimci hareketlerin savundukları görüşlerin sorunlu, yetersiz, dağınık olduğu gerçekliğini görmemek olanaksızdır. Hareketler mevcut durumu, devletlerin gerek ekonomik gerekse de siyasi açmazlarını, saldırılarını, bununla beraber nihayet bozulacak dengelerini bütünlüklü

kavramadıkça "çözüm" üretmek veya belirlenmiş çözümleri halka ikna edici, onları harekete geçirici bir biçimde sunmalarını bekleyemeyiz. Oysa sınıf düşmanlarımız bütünlüklü, önemli ölçüde ortak, aynı saldırılarda birleşmiş olarak, kendi aralarındaki çelişmeleri çözmeye çalışırken dahi halkın aleyhine politikaları uygulayarak egemenlik sürmektedirler. Onların saldırılarının bu bütünlüklü halinin anlaşılması aslında sınıf bakış açısından, sınıfsal analizlerden uzaklaşmanın, böylece bütünlüklü bir tutum geliştirememenin bir sonucudur. Bunun yerini parçalarda kalan, hatta sınıf düşmanlarımızın gündemlerine sıkışan, bu gündemlerden kaynaklanan saldırılara karşı direnişlerle sınırlı tutumlar alır ve almaktadır.

Komünist hareketin kitle çizgisi bu zafı tutumun tam karşısında yer alır; hatta bu tutumların eleştirisidir. Bizim eleştirilerimizin özü de kitle çizgimizin gerekleriyle ilgilidir. Gıdasını oradan alır. Belki de almalıdır demeliyiz. Zira halkı birleştirmede eksik kaldığımızı, süreçleri doğru analiz etmede henüz başarılı olmadığımızı, dolayısıyla stratejik gelişim bakımından yerinde saydığımızı belirttiğimiz yerde kitle çizgimizin gereklerini yerine getirmede başarılı olduğumuzu da ileri sürmemeliyiz.

Bütünlüklü yaklaşımlar geliştirmenin toplumsal süreçlerin doğru anlaşılmasıyla ilgili olduğuna daha önce değinmiştik. Süreçlerin bütün olarak anlaşılmasında Marksizmin yakaladığı üst düzey yeteneğin sonuç olarak onun sınıf bakış açısından kaynaklandığını özellikle vurgulamalıyız. İşçi sınıfının ideolojisinden olmakla doğrudan ilişkili bu kavrayış bütün komünist hareketin de özüdür. O halde açıklıkla ifade etmeliyiz ki sınıf bakış açısından bakmak dediğimiz şeyin uzağındayız, dolayısıyla bu uzaklığı ortadan kaldırmakla ilgili bir sorumluluğumuz olduğunu da görmeliyiz. Gerek sağ ve gerekse de sol oportünist hataların özü sınıf bakış açısından uzaklaşmanın ya da uzak olmanın ürünüdür. Bu nedenle oportünizmin sınıf karakteri hakkında komünistlerin hiçbir tereddütü olmaz ve bizde de olmamalıdır. Birlik konulu gündemlerde de değerlendirmeleri, eğilimleri, gerçekleşen birlikleri ve tartışmaları bu bilgi ile yorumlamak gerekir.

Devrim mücadelesinde olanların en temel sorumluluklarından biri halkın birliğini gerçekleştirmektir.

Yanlış anlayışlara karşı eleştiriler yürütmenin doğru biçimi olarak kendi tutarlı çizgimizi somutlaştırmanın esas olduğunu bilerek hareket etmeliyiz.

ERKEK EGEMEN YARGI İŞ BAŞINDA

Geçtiğimiz hafta kadın cinayeti, taciz ve tecavüzlerin konu olduğu üç davanın karar duruşmaları görüldü. Cemal Metin Avcı ve Hasan Bilgili'nin "yargılandığı" davalarda iş birlikçilerin hepsi beraat ederken Avcı ve Bilgili'ye ödül gibi cezalar verildi.

Erkek egemen yargının öz savunmalara karşı tutumuna, kadın katillerine, tacizci, tecavüzcülere, çocuk istismarcılarına verdiği cezalara bakarak bunu daha somut inceleyebiliriz. TC devletinin kadınları korumak gibi bir misyonu yoktur, bunu görev edinmez, kuruluş kodları gereği de edinemez. O ailenin kutsallığı, ezilen cins olarak kadının sömürülmesiyle ilgilenmektedir. Nihayetinde sınıflı ve egemen cinsiyetin olduğu toplumlarda yargı, mevcut düzeni sürdürme ve besleme görevini üstlenmiştir.

PINAR GÜLTEKİN DAVASINDA FAİLLERİN BEYANI MUTLAK DOĞRU OLDU

16-21 Temmuz 2020 tarihlerinde kayıp olan ve cansız bedeni bulunan Pinar Gültekin'in katilinin yargılandığı dava sonuçlandı. Gültekin'in katili Cemal Metin Avcı uzun süren "yargılamanın" ardından ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Ardından bu ceza "haksız tahrik indirimi" ile 23 yıla indirildi. Cemal Metin Avcı'yla aynı dosyada yargılanan ve "suça iştirak, delil saklamak"tan yargılanan ailesinin tamamı hakkında da beraat kararı verildi.

Pinar Gültekin'in katledilmesinden katillerinin "cezalandırılmasına" kadarki süreç hem ailesi hem de kadınlar için zorlu geçti. Pinar'ın katledildiğinin kesinleşmesiyle kadınlar eyleme geçti, Pinar'ın katledilmesine sesini çıkaran kadınlar gözaltına alınarak polis şiddetine maruz kaldı. Yargı süreci başladığında da duruşmalar kadınların yoğun katılımıyla devam etti.

Bu süreçte Pinar Gültekin'in annesi Şefika Gültekin'in katil Cemal Metin

yapılmış, delili saklamaya yönelik bir eylem olarak değerlendirildi!

Gereçli karar açıklandıktan sonra Pinar Gültekin'in avukatı yargı sürecine dair 14 maddelik bir değerlendirme yaptı. Pinar Gültekin'in şantaj yaptığı iddialarının açıklığa kavuşturulması için telefon incelemesi yapılması talebinin yerine getirilmediği, bu iddiaların hiçbirine dair kanıt sunulmadığı, Cemal Metin Avcı'nın ifadesinin üç kere değiştiği belirtildi. "Hukuk garabeti" olarak değerlendirildi.

Avcı'ya hakaret ettiği gerekçesiyle 4 yıl 4 ay hapis cezası ile cezalandırılması istendi. Halihazırda bu dava devam etmektedir.

Cemal Metin Avcı'nın şantaj, şiddet gibi iddialarının hiçbirini kanıtlanamadı. Kanıtlanıp kanıtlanmamış olmasının onun cephesinde bir etkisi olmadığını biliyoruz. Öyle ki Avcı'nın işkence yaparak katlettiği Pinar Gültekin'i "diri diri yakması" bilinçsizce

dirildiği bu yargılama sürecinin kadın cinayetlerine teşvik ettiğini söyledi. Pinar Gültekin'in faillerinin beyanları doğru kabul edilerek bir sonuca gidildi.

TECAVÜZCÜ HASAN BİLGİLİ'YE ÖDÜL GİBİ CEZA VERİLDİ

Ankara'da 2 Nisan 2019'da veteriner kliniğinde birlikte çalıştığı veteriner hekim Ç.B.'ye cinsel saldırıda bulu-

nan ve tutuklanan, ardından itiraz üzerine serbest bırakılan Hasan Bilgili ile ona yardım eden Serkan Durmaz ve delilleri karartan jinekolog Hüseyin Şenyurt'un yargılandığı davada Hasan Bilgili'ye 9 yıl hapis cezası verilirken Serkan Durmaz ve Hüseyin Şenyurt tüm suçlamalardan beraat etti.

Hasan Bilgili Ankara Üniversitesi'nde görev yaparken fakültede 5 kere cinsel taciz soruşturmasına uğradığı ve bu soruşturmalarda YÖK tarafından sembolik cezalar verildiği öğrenilmişti. Ankara Üniversitesi öğrencileri o dönem "Tacizci, Tecavüzcü Hoca İstemiyoruz" şiarıyla eylemler yaparak Bilgili'nin görevinden atılmasını istemişti. Karar duruşmasına kadar tutuksuz yargılanan Hasan Bilgili'nin ve iş birlikçilerinin tutuklanması için her duruşmada eylem yapan kadınlar engellenmeye, gözaltına alınmaya çalışıldı.

Karar duruşmasında söz alan fail Hasan Bilgili, Ç.B.'yi hedef göstererek "Ç.B., devletin kurumlarında çalışan polis ve doktorları suçladı. O da yetmedi yargıyı suçladı. Konuşmacı olarak internette yer alan resimlerim, şimdi tecavüzcü olarak yer alıyor. Türkiye'deyim ve aklanacağıma inanıyorum." dedi. Hasan Bilgili'nin TC devletine ve yargısına olan inancını biliyoruz, tanıyoruz. Yıllardır faillerin savunmasını süsleyen bu söylem erkek egemen düzenin sürdürücüsü sıfatıyla gerçekleşmektedir.

Hasan Bilgili'nin erkek egemen yarıdan umduğunu bulduğunu söyleyebiliriz. Tecavüz delillerinin karartılmasıyla tecavüz suçu, "basit cinsel saldırı"ya indirilerek bir "ceza" uygun görüldü. Delilleri karartan ve yardım edenler de beraat alarak yargı önünde "aklandı".

Kadın katilleri, tacizci ve tecavüzcüler ödül gibi cezalarla teşvik edilirken Nevin Yıldırım, kendisine sistematik bir şekilde tecavüz eden Nurettin Gider'i öldürdüğü için "iyi hal indirimi" dahi almadan müebbet hapis cezası aldı. Kadir Şeker, bir erkek tarafından şiddete uğrayan kadını korumak için müdahale ederken erkeğin ölümüne sebep olduğu gerekçesiyle 12 buçuk yıl hapis cezasına çarptırıldı.

LGBTİ+LAR SALDIRILARA RAĞMEN ONUR HAFTASI'NDA SOKAKLARDAYDI

Bu yıl Türkiye’de yapılması planlanan Onur Yürüyüşü birçok şehirde günler öncesinden yasaklanarak engellenmeye çalışılmıştı. Tüm yasaklama ve engellemelere rağmen binlerce kişi Onur Yürüyüşü için bir araya geldi. Özellikle İstanbul’da yapılmak istenen 20. İstanbul LGBTİ+ Onur Yürüyüşü polislin yoğun ablukası altında gerçekleşti.

İSTANBUL

20. İstanbul LGBTİ+ Onur Yürüyüşü öncesi Taksim Meydanı başta olmak üzere tüm ara sokaklar abluka altına alınarak kapatıldı. Sıraselviler’de saat 17:00’de başlayacak yürüyüşe polis saatler öncesinden saldırdı. Beyoğlu’nu ara sokaklarında devam eden yürüyüşte 370 kişi gözaltına alındı.

Polis öğle saatlerinde Cihangir’deki Firuzzağa Kahve’de oturanları mekândan dışarı çıkardı. Cihangir’de mekânları boşaltan polis, saat 15.15’te kafelerde oturan LGBTİ+’lara saldırdı. Avukatları ve LGBTİ+’ları çembere alan polis çok sayıda kişiyi ters kelepçeyerek gözaltına aldı.

İstiklal Caddesi’ndeki Büyükparmak kapı Sokak’ta da bir mekânda oturan LGBTİ+’lara saldıran polis LGBTİ+’ları ve mekân işletmecisini gözaltına aldı. Mekânları boşaltan polis basın da görüntü almasını engellemeye çalıştı. Birçok gazeteci görüntü almaya çalışırken darp edildi. Polisin saldırısına tepki gösteren AFP Muhabiri Bülent Kılıç’ı işkenceyle gözaltına alındı.

Gözaltıların ardından bir araya gelen LGBTİ+’lar, polise “Aşk Aşk Hürriyet, Uzak Olsun Nefret” ve “Polis Defol, Bu Sokaklar Bizim” sloganlarıyla tepki gösterdi.

POLİS SALDIRISINA RAĞMEN YÜRÜYÜŞ GERÇEKLEŞTİ

LGBTİ+’lar polis saldırısını aşarak Cihangir Pürtelaş Sokakta bir araya geldi. “Dünya Yerinden Oynar, İbneler Özgür Olsa, Dönmeler Özgür Olsa”, “Gökkuşluğu Değil, Ayrımcılık Suç”, “Kürdistan Vardır, Lubunyalar Vardır”, “Trans Cinayetleri Politikadır”, “Bijî Berxwedana Lubunya” sloganlarıyla açıklamalarını okudu. Açıklamanın ardından LGBTİ+’lar Cihangir’in ara sokaklarında yürüyüş yaptı.

Pürtelaş, Bolahenk ve Ülker Sokak’ta gerçekleşen yürüyüşün ardından polis Kazancı Yokuşu’nda eylemcilere tekrar saldırdı. Çok sayıda kişi işkenceyle gözaltına alındı. Polis işkenceyle gözaltına aldığı LGBTİ+’ların bayraklarını çöpe attı. Halk, polis işkencesini camlarından tencere tava çalarak protesto etti.

FAŞİSTLERDEN LGBTİ+ LARA SALDIRI GİRİŞİMİ

Yürüyüş yapan LGBTİ+’lara polisin yanı sıra faşistler de saldırmaya çalıştı. Günler öncesinden LGBTİ+’ları tehdit ederek yürüyüşlerini engelleyeceklerini söyleyen gürühtan olduğu düşünülen 3 kişi yürüyüş yapanlara saldırmaya çalıştı. Faşistler, LGBTİ+’lar tarafından püskürtüldü. Polis faşistleri kalkanlarla koruma altına aldı. Saldırlara rağmen yürüyüşe devam eden LGBTİ+’lar basın açıklamasını Kabataş’ta yaptı.

VATAN EMNİYET’TE AVUKATLARA SALDIRI

Gözaltına alınan ve Vatan Emniyet Müdürlüğü’nde bulunan LGBTİ+’ların avukatlarıyla görüşmesi engellendi. İstanbul Onur Yürüyüşü’nde gözaltına alınan 373 kişinin ifadesi için Vatan Emniyet Müdürlüğü önünde bekleyen avukatlara polis saldırdı, avukatlar araçlar içinde işkence gören müvekkillerine ulaşmaya çalıştı ancak avukatlar polis tarafından engellenmeye çalışıldı.

Gözaltı araçlarında gece boyunca devam eden işkence ile birlikte gözaltına alınanlar gruplar halinde serbest bırakıldı.

ANTALYA

Queer Akdeniz’in çağrısıyla saat 17.30’da Attalos Meydanı’nda bir araya gelen LGBTİ+’lar gökkuşluğu bayrakları ile “#AttalostanBeri Antalya’da Aşk Boyun Eğmiyor” yazılı pankart açarak eylem yaptı.

Basın metnini Queer Akdeniz genel koordinatörü R. Umut Öztürk okudu. Yapılan açıklamada;

İzmir Valiliği’nin yürüyüşü yasaklaması üzerine Alsancak’ta bir araya gelen LGBTİ+’lar, polislin yoğun ablukasına rağmen eylemlerini gerçekleştirdi.

Alsancak’ta yapılacak olan yürüyüş öncesi polis, toplanma yeri olan Alsancak ÖSYM binası önüne çıkan tüm yolları kapattı. Görüşmelerde polis, Valilik yasağı gereği yürüyüşe izin verilmeyeceğini söyledi.

Yasaklamaya karşı yürüyüşlerini gerçekleştirmek isteyen kitle abluka altına alındı. LGBTİ+’ların yapmak istediği 10. İzmir LGBTİ+ Onur Yürüyüşü’ne saldıran polis, 12 kişiyi gözaltına aldı.

“LUBUNYALARA DEĞİL KATİLLERE BARİKAT”

Bornova Sokak’tan toplanma alanına “Lubunyalara Değil Katillere Barikat” sloganları atarak yürüyen kitleye polis saldırdı. Saldırıyla birlikte ara sokaklara dağılan kitle Kordon’da yeniden bir araya geldi.

Buluşma noktasına gitmek isteyen LGBTİ+’lara “Toplandığınız an hepimizi alacağız” diyen polis, önce Kibris Şehitleri Caddesi’ni ablukaya aldı ardından Kordon’da bekleyen LGBTİ+’ların sokağa girişini engellemek için Kordon’a indi.

LGBTİ+’LAR YASAKLANAN YERDE AÇIKLAMALARINI OKUDU

İzmir Valiliği’nin kararına göre İzmir’de 24 Haziran günü saat 00.01’den itibaren 26 Haziran günü saat 23.59’a kadar 3 gün süre ile kentteki tüm açık alan etkinlikleri yasaklandı. Kararda, “İlimizde bazı grup ve oluşumlarca yapılacak çeşitli etkinliklerin, toplumsal duyarlılıklar nedeniyle vatandaşlarımız arasında infial uyandırabileceği değerlendirilmektedir.” denildi.

DÜNYADA ONUR HAFTASI

Türkiye’nin yanı sıra birçok ülkede de Onur Haftası için binlerce kişi bir araya geldi. Meksika, Guatemala, Brezilya, El Salvador, Peru, New York, Şili, Avustralya, Norveç, İtalya, Sao Paulo, İsrail ve Moldova’da bir araya gelen LGBTİ+’lar yürüyüş ve eylemlerle Onur Haftası’nı coşkuyla kutladı.

“Bugün LGBTQİA+’ların 1969 yılında baskılara karşı haykırdığı; hayır burdayız, bizi sindiremezsiniz, yok sayamazsınız dediği Stonewall olaylarından bugüne haziran ayında kutladığımız Onur haftası.

“Kurucusu lubunya olan bu kentte kurucu Attalos’tan bugüne kadar onuruyla yaşamış tüm LGBTQİA+’ların onur haftası! Doğduğumuzdan beri sahip olduğumuz renkli kalplerimize, aşkımıza duyduğumuz onur haftası! Bir yerlerde bizi gizlenmek zorunda kaldığı için uzaktan izleyen ve her şeye rağmen kendiyi gurur duyan arkadaşlarımızın onur haftası! Nefretinizle aramızdan kopartıp aldığınız arkadaşlarımızın onur haftası!

“İnat ve ısrarla LGBTQİA+ haklarını reddeden tüm fobikler, haklarımızı görmezden gelenler; size LGBTQİA+ hakları nasıl kazanılırı göstereceğiz!

İnat ve ısrarla cisfeminizm diyen terfiler; size gerçek feminizm olan transfeminizm ve queerfeminizmi öğreteceğiz şaşıracaksınız!”

İZMİR

İDEOLOJİDE ÖZNELCİ OLAN ÖRGÜTSEL ÇİZGİDE SEKTERİZME DÜŞER

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Örgütlü faaliyet yürüten yoldaşlarımız arasında, gıdasını küçük burjuva ideolojisinden alan, felsefi olarak idealizmden etkilenen, politik olarak oportünizmden beslenerek, örgütsel anlamda kolektivism yerine bireyciliği ön plana çıkararak, demokratik merkezîyetçilik anlayışında salt merkezîyetçiliği uygulayan, ayrıcalık isteyen, farklılığı olduğunu bir biçimde gösteren parti dışı anlayışlar mevcuttur. Bu anlayışlar esasta bireyci küçük burjuva ideolojisinden beslenmektedirler.

Örgütsel ilişkilerde sekter olan bu anlayışın tutumunda öznelcilik egemendir. Bu tutumun bilimsel olmadığı açıktır. Gerçeği olgularda aramak yerine öznel düşünce ve niyetleri gerçeğin yerine koyarak “çözüm”, sonuca gider. Öznelci tutum, MLM teorisini soyut inceler, olguları kapsamlı ve bütünlüklü ele almaz, derinlemesine incelemeyi yapmaz. Sığ, dar ve yüzeysel bir inceleme tarzına sahiptir. Teori ve pratiğin birleştirilmesi yoktur.

Saflarımızdaki bazı yoldaşların çalışma tarzı budur. Kendine aşırı derecede güvenir, kimseyi beğenmez, eski kadroları sevmez, kendi döneminden sadece kendini anımsar ve iyi olan her şeyi esasta kendine maleder, kibirlidir. Kendinden bahsedilmesinden hoşlanır, gururlanır. Kendine yöneltilen eleştirileri kabul etmez, eleştiriye karşı kapalıdır. Gösterişli ama koftur, alıngan ve çabuk kırılır. Her zaman haklıdır. Bir numaralı otoritedir. Kadro olduğunu bir biçimde hissettirir ve “istemeden” ayrıcalık ister. Birey ile parti arasında-

ki ilişkilerde yanlış anlayışa sahiptir. Her defasında partiye karşı saygılı olduğunu belirtir, ancak uygulama ve pratik faaliyetlerde kendisini ön plana çıkarır, partiyi ikinci plana iter. “Parti” derken, kendi bireyselliğini anlar, kendi bireysel tutum ve davranışını, partinin tutumu diye kabul ettirmeye çalışır.

Sekter anlayışa sahip bu yoldaşlar kendi düşünce, öneri ve “doğruları” “egemen” olmadığı koşullarda rahatlıkla “bağımsızlık” ilan edebilir, partinin-merkezin, çoğunluğun

kararına uymaz. Çoğunlukla “önce ben” anlayışına sahiptir. O her zaman yanılmaz, şaşmaz bir otoritedir, farklılığı vardır, ayrıcalıkları olmak zorundadır!

Öznelci çalışma tarzına sahip olanlar örgütsel faaliyetlerde sekter tutuma sahiptirler. PP içinde güvendikleri, beraber faaliyet yürütecekleri sayıları az da olsa yoldaşlar var ancak bu yoldaşlara güvenebilir

ve bu yoldaşlarla iş yapabilirler. “Herkesle” iş yapamaz, herkese güvenemez, sırtını herkes dayayamaz. Organ, komite faaliyeti yerine güvendiği bireylerle iş yapma tarzları egemendir. Bilim ve parti dışı bu tutumun kökleri, geçmişe, darbeciliğe uzanır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesinde kendi doğruları egemen olduğu zaman katı bir merkezîyetçidir, ilkesizliklere ve disiplinsizliklere karşı tavizsizdir, “doğruları” egemen olmadığı zaman partiye rağmen partidir, parti dışıdır. O her zaman, yanılmaz ve şaşmaz otoritedir.

Bu anlayış sahipleri kitle ilişkilerinde sekter, yıkıcı ve kopuşturucudur. Yüzünü bireye sırtını kitlelere döner. İstikrarlı ve tutarlı olamaz, aceleci ve sabırsızdır. Çok yönlü, bütünlüklü düşünme tarzından uzaktır,

juva ideolojisinden almaktadır. Bu ideolojinin yükseldiği zemin kendini öznelcilik olarak ifade eden idealizm zeminidir. Yüzünü bireye, sırtını kolektivismeye dönen bu anlayış, partinin devrim karşısındaki gücünü, birliğini zedeleyen yıkıcı bir anlayıştır. Demokrasiye sırtını dönen ve merkezîyetçiliği kutsayan bu anlayış bireyin gücünü esas alır.

Bu yıkıcı ve bilim dışı anlayışın panzehiri MLM bilimidir. Gerçek ve bilimsel tutum; gerçeği olgularda arayan, yüzünü gerçeğe, sırtını öznel niyet, istem ve düşüncelere dönen tutumdur. Proletarya Partisinin ideolojik sağlamlığını artırarak, politik düzeyini yükseltecek, tecrübe ve deneyimleri özetleyecek, devrim karşısında gücünü arttıracak olan tek yöntem MLM yöntemidir, bu yöntemle ulaşmak, gerçeklik karşısında alçak gönüllü olmaktan geçer. Bireyci, öznelci zeminde yükselen kibirlilik, komünistlerin tutumu olamaz, bu tutum ancak küçük burjuva ve burjuvaların tutumu olabilir.

Eğitim yoluyla siyasi düzeyi yükseltmek, doğru ile yanlış arasındaki farklılığı berrak ve net bir biçimde ortaya koymak; kolektivismimizin faaliyetçileri arasında ifadesini bulan ben merkezîliliğin kalıntıları ortadan kaldırmak; bugün önümüzde duran görevlerden biridir.

“Kadrolarımızı nasıl değerlendireceğimizi bilmeliyiz. Değerlendirmemizi kadronun hayatının kısa bir dönemi ya da hayatındaki tek bir olayla sınırlandırmamalı, onun hayatını ve çalışmalarını bir bütün ele almalıyız.” der Başkan Mao. Haklı olarak, kadrolarımızı değerlendirirken var olan olumsuzluklarına gözlerimizi yumarak, sadece olumlu yanlarından bahsedemeyiz. Bu gün esas alacağımız yöntem; “gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak”, ideolojik ve siyasi bir hastalığı tedavi ederken hiçbir zaman kaba ve sabırsız olmamak. “Hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek.” olmalıdır.

Anlık ve çabuk karar verir, çabuk da düşünce değiştirebilir. Öznelcilik temelinde yükselen, kendini sekterizm, ben merkezîcilik olarak ifade eden anlayışlar kendilerini sadece bir biçimde, bir tarzda ortaya koymaz. Farklı koşullarda farklı ortam ve durumlarda farklı şekillerde ifade ederek ortaya koyabilir. Ancak şu çok açık bir gerçektir ki, bu tutum ve anlayış gıdasını küçük bur-

YOKSUL SEMTLER VE GENÇLİĞİN SORUNLARI KAPSAMINDA İKTİDAR ANLAYIŞI

Geçmişten günümüze egemenlerin yoksul mahallelere dönük saldırıları azgınca devam etmektedir. Egemenlerin yoksul mahallelere dönük saldırılarının sistematikleştiği alanları uyuşturucu, çeteleşme, barınma olarak sıralayabiliriz. Yoksul semtlere dönük bu saldırılardan ve yürütülen özel politikalarından en çok etkilenen kesim bu semtlerdeki gençler olmaktadır. Uyuşturucunun gençler arasındaki yaygınlığı bu kesimin gelecekte umutlu olmayışı, kendileri için bir dünya kurabileceklerine inanmalarını, genç omuzlarına yüklenen ağır sorumlulukları bu yüzden reddetmeleri gibi türlü nedenlere bağlıdır. Egemenler ise gençlerin 'uyuşturucuya' sarılmalarından sonuç olarak memnundur. Böylece hem tehlikeli gençlerin önü alınmakta hem de devasa bir ticaretten faydalanılmaktadır. Sömürü düzeni için bunun yararlı olduğu şüphesizdir.

Yoksul semtlerdeki çeteleşme sorunu, devletin de özel politikalarla bunu körüklemesi, gençlerin bu özgülde taraflaştırılması esas konularımızdan birini oluşturmaktadır. Devrimci hareketin gerilemesiyle birlikte yoksul semtlerde çeteleşmenin, uyuşturucunun önünün açıldığı bilinmektedir. Gülsuyu, Gazi, Sarıgazi gibi yoksul ve devrimci geleneği olan mahallelerde gençlik açısından çizgi çok nettir "ya devrimcisin ya çeteci..." Çünkü böylesi mahallelerde çeteleşme ve uyuşturucu "teknik" bir sorunken, yaratılan bir kültür de mevcuttur. Esasta bu yoksul mahallelerde bulunan devrimci kültürün karşısına onu yok etmek üzere bireyci, burjuva-feodal ahlaka uygun karşı devrimci kültürü koyarak bunun taşıyıcısı olarak da halk gençliğini hedeflemek devletin başat politikalarından biridir.

KARŞI DEVRİMCİ KÜLTÜRÜN HALK GENÇLİĞİNDE YARATTIĞI GÜÇ VE İKTİDAR ANLAYIŞI

Yoksul semtlerde güç sahibi olmak, hatta küçük iktidar alanları yaratmak çok yönlü tartışmaların konusudur. Ailevi sorunlar, yoksulluk, kimlik kazanma ve bir bütün geleceksizlik sorunu mahalle gençliğini devletin yaratmak istediği kültürün hedefi haline getiriyor. Yoksul semtlerde güç sahibi olmak ve iktidar alanları yaratmak eğilimi bir anlayış halinde devletin de tam destek vererek yaratılmasına olanak sağladığı gerici kültürün sonucudur. Bu kültür daha çocuk yaşlarda öğretiliyor, benimsetiliyor. Bugün gençliğin yaşadığı her bir sorun devlet destekli

çetelerin ilgi sahasındadır. Bu sorunların çözümüne değil; ama bu sorunların çözümsüzlüğüne ikna olan gençlerin çetelere yönelmeleri sağlanıyor. Çeteleşme bu sorunların çözümü olmaktan tamamen uzak olsa da bunlardan bir nebze uzaklaşmayı sağlayan çete faaliyetleri için aynı sorunlar bir araç olarak kullanılıyor. Sorunlara çözüm aramak gereksiz hale gelince, onunla ancak çeteleşerek yaşanacağı öğreniliyor. Çetelerin yarattığı "abencilik" kültürü ailevi sorunu olan, yalnızlaşan, kimlik arayan, para sorunu yaşayan gençlik açısından çekici bir hal alıyor. Çeteler halk gençliğini sistemin yarattığı sorunlar etrafında çevreleyerek onları kendileri için birer maşaya dönüştürüyor. "Abencilik" kültürünün içerdiği "sahip çıkma" ise iş bitene kadar sürüyor. Ceplere

boyutlu sorunlar yaşamaktalar. Bu genelde kimlik bunalımı yaşayan, kendilerine ait olmayan yaşamlara özenen, "ortam arayan" (bu sadece genç kadınlara özgü değildir) olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sorunların sonucu önemli oranda "evden/aileden kaçmak" olmaktadır. Bu nedenle de çeteler genç kadınları fuhuşa sürükleyebiliyor. Aynı "abilerin" gene abi olarak sahne almaları da çirkin bir ironi olarak değerlendirilmelidir. İstenecek ortamı sunanlar bunlar oluyor. Genç kadınlar bağımlı hale getirildikten sonra istismara da açık hale getiriliyor.

YOKSUL MAHALLELERDE ŞİDDET

Yoksul semtlerde "şiddet" meselesi yaygın olarak gündemdedir. Bunu ezilenin ezilene şiddeti, çetelerin şiddeti

konan 100 lira harçlıkla "abilerin" onursuz işleri yükleniliyor ve abinin gücü de bir apolet gibi omuza takılmış oluyor. Halk gençliğini zehirleme işi bir iktidar alanı yaratıyor ve kişi de bu alan içinde söz sahibi oluyor ya da olduğuna inandırılıyor.

Bu sürecin tamamlanması bağımlılığın derecesi ile ilgilidir. Bir süre sonra artık sadece kendi uyuşturucu parasını çıkarmak adına torbacı bir genç haline geliniyor. Bu süre zarfında "abencilik" ve güç olma anlayışı özendirilerek ezilenin ezilene ezdiği, halk gençliğinin kendi arasında taraflaştırıldığı, birbirleri arasında iktidar olma kavgası baş gösteriyor. "Abiler" bu iktidar kavgasında devrimcilere karşı da hareket ediyor. Yürüttükleri kara propagandayla halk gençliğini devrimcilere karşı şekillendirmeye çalışıyorlar. Öyle ki devrimcilere kurşun sıkılmış olmak "abilikte" bir basamak haline getiriliyor.

Bununla ilgili bir diğer sorun ise genç kadınlara yönelik yaklaşımlardır. Bulduğumuz semtte genç kadınlar

ve bunlara karşı devrimci şiddet bakımından tartışmak gerekiyor. Karşımıza en çok çıkan şiddet biçimi ezilenin ezilene uyguladığı şiddettir. Devlet kültürünün yarattığı bir sonuç olarak "kendiliğinden" gelişen bu şiddet biçimi, ezilenler arasında bir hiyerarşi yaratma arayışını gütmektedir. Burada kendini ispatlama çabası, iktidar olma arayışı, "abi" olma kavgası gibi bir dizi neden ve kaygı sıralayabiliriz. Şiddete olan meyilin nesnel olduğunu inkâr edemeyiz. Yoksulluğun, umutsuzluğa hapsedilmenin, adaletsizlik içine boğulmanın şiddeti bir seçenek olarak doğal biçimde ürettiği gerçekliktir. Bunun bireysel bir nitelikte ve sistemsizce kullanılması ise ezilenlerin büyük handikaplarından biridir. Burada tartışacağımız şey şiddete yön verenin ne olduğu ve nereye kanalize edilmesi gerektiğidir. Yoksul semtlerde şiddete meyilli olmak nesnel bir olgudur ama bu nesnel durum devrime kanalize edilmedikçe, toplumsal bir içerikte geliştirilmedikçe hala zarar verir.

DEVİRİMCİLERE DÜŞEN SORUMLULUKLAR

Çeteleşmeye karşı durmak, toplumsal sorunların çözümünü toplumsal mücadele içinde aramak biz devrimcilerin temel anlayışlarından biridir. Halkın gücü, öfkesi, arayışı boş işlerde harcanmamalıdır. Halkın çıkarlarını ve mücadelesini korumak da bu sürecin bir unsurudur. Burada esas hedefimizin çetebaşları olması gerektiğini belirtmekte fayda var. Yoksul semtlerde bu ayrımı yapmak çok ince bir çizgiye dayanıyor. "Eski" devrimcilerin çeteleşmeye yönelme ihtimali olduğu gibi her uyuşturucu içen gence, şiddet kültürünü benimseyen, üzerinde bıçak veya silah taşıyan, "güç" olma kaygısıyla kalabalık gruplar halinde gezen her gence çeteci diyemeyiz. Öyle ki devrimcilerin etrafında, devrimcilere saygı duyan yığınla genç uyuşturucu kullanabiliyor, ya da adli denem suçlara karışabiliyor. Burada biz devrimcilere düşen görev her kesimden insanı örgütleyebilme ya da bulunduğu konumu ve özelliklerini gözeterek şekillendirmektir. Kuşkusuz bu alanlarda yer yer tanık olduğumuz ilkesel düzeyde suçlar işleyenleri esas olarak bu amaç dışında tutmalıyız. Esas hedefimiz olmamakla birlikte yoksul semtlerde eline devrimci kanı bulaşmamış, nitelikli bir biçimde karşı devrime hizmet etmemiş, halka karşı suç işleme seceresi geniş olmayan her kesimden insan devrimciler tarafından şekillendirilebilir, taşınabildiği en ileri noktaya kadar taşınabilir...

Devrimcilerin ufku geniş ve yaklaşımları esnek olmalıdır. Devrimcilerin iktidar anlayışı eskiyi yıkıp yeniyi yaratmak üzerine kuruludur. Bulduğumuz semtlerde yeniyi yaratmanın esas temeli devrimci kültürü yaratmaktır. Böylesi semtlerde devrimci kültürü yaratmak bir "güç" olmaktan geçmektedir; ama çetelerin temsil ettiği bireyci, çıkarıcı, zoru görünce dağılan bir güç değil; halkın çıkarlarını bilen ve onu koruyan, mücadelesini bunların gerçekleşmesine adanmış, özü fedakârlık, yoldaşlık gibi bir dizi devrimci duygularla şekillenmiş bir güçtür.

Kitleleri örgütleme bilinciyle hareket etmeliyiz ve unutmamalıyız ki herkes devrime hizmet edebilir. O halde bizlere düşen görev Proletarya Partisini kitlelerde somutlaştırmak, diyalektik bir biçimde öğrettiği gibi her şey değişir diyerek çelişkileri devrim anlayışıyla çözmektir.

KORSİKA'DAN BAĞIMSIZLIKÇI BİR DEVRİMCİ İLE RÖPORTAJ

Marttan bu yana Korsika'da ciddi bir hareketlenme var. Fransız Devleti tarafından tutsak edilen eski FLNC (Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi) üyesi Yvan Colonna'nın katledilmesinin ardından Korsikalılar 1769'dan bu yana adayı işgal eden Fransa'ya karşı eylemler düzenledi. Uluslararası gündemle birlikte, Fransız medyasının olayları yansıtırma biçimi manipülasyonlar içermekte. Yaratılan bu bilgi kirliliğini gidermek için, adanın bağımsızlığını savunan komünist bir örgüt olan Ghjuventù Cumunista'dan M. ile Fransa'dan La Cause de Peuple (Halkın Davası) gazetesinin yaptığı röportajı Türkçeye çevirdik. Halkın Davası gazetesi "Yoldaş M."nin görüşlerine tümüyle katılmasa da bu mücadelenin duyurulması gerektiğini düşünüyor.

Halkın Davası: Merhabalar. Halkın Davası olarak talebimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz. Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

M: Merhabalar. Ben Ghjuventù Cumunista Cismuntica (Yukarı Korsika Komünist Gençliği) isimli bağımsız Marksist-Leninist gençlik örgütünün bölge sekreteri-yim.

HD: Korsika'da birkaç aydan beridir süregelen hareketlenmeler yaşanmakta. Korsika'daki durumla ilgili olarak analizleriniz nelerdir?

M: Gençliğin öncü örgütünden komünist devrimciler olarak analizimiz, Korsika'daki isyanın, silahlı mücadelenin bitimine ve hatta öncesine uzanan bir halk öfkesine dayandığı yönünde. Korsika'daki sosyal ve ekonomik ortam çok karmaşık durumda. Adamızı kendine yeten bir ülkeden, turistler için bir yatak merkezi haline getiren Fransız emperyalizmi ve onun kapitalist politikası, ekonomimizi ve kültürümüzü yıkıma uğratmakta. Korsika Fransa'nın en yoksul "bölgesi" olmakla birlikte, çok fazla sayıda milyoner de barındırmakta. Öte yandan, kendi kaderini tayin hakkı, bağımsızlık ya da otonomi için sesini yükselten gruplarla birlikte, bizim gibi sosyalist bir bağımsızlık için anti

kapitalist politikalar yürüten yapılar var. Fakat 20 yılı aşkın bir süredir, Korsika milli mücadelesi sağ liberal legalist burjuva partilerin elinde. Bu noktada bizim rolümüz mücadelenin en ön saflarında yer alan gençlikte sınıf bilincini uyandırmak ve onların öfkesinin başka burjuva alanlara kanalize olmasını engellemektir.

HD: Gördüğümüz kadarıyla birçok Korsikalı militan, Korsika'nın Fransa Devleti'nin sömürgeci politikasının hakimiyetinde olduğunu söylüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

M: Korsika'daki emperyalist ve sömürgeci Fransız hakimiyetinin varlığı kuşku götürmez. Fransa Korsika'da silahla iktidarı aldı ve Pasquale Pao-

lyaz sezonu boyunca turizm adı altında, yerleşim yerlerindeki elektrik ve su kesilip otellere aktarılıyor. Fransa'da inşaat izni 5 yıl içerisinde yüzde 5 ile 10 arasında bir düşüş yaşarken, Korsika'da yüzde 26'lık artış var ve bu durum yerel nüfusta barınma sorunu ortaya çıkarıyor. İnşaatlar otel sektörü ve lüks turizmin çıkarına yapılıyor ve buna paralel olarak da Korsikalılar esnek ve mevsimlik çalışma koşullarına itiliyor. Bizler Marksist-Leninistler olarak, emperyalizme karşı ulusların kendi kaderini tayin hakkı için mücadele ediyoruz.

HD: Fransız Devleti Ada'daki hakimiyetini sürdürmek için nasıl bir strateji izliyor?

işgali sırasında ulusal hareketi kırmak için suikastlar işleyen ajanlara verilen ad (-çn) kullanımı, adli olaylar yaratıp kamuoyunu manipüle etmek, sordurmalar açmak, gençlerin kaldırılması ve gözaltılardan önce darp edilmesi, lise eylemleri boyunca şiddetin ve provokasyonun tırmanması. Bizler egemenlerin şiddetine alışkın ve son eylemlerde öz savunma pratikleri örgütlenebildi. Hareketlenmeler boyunca baskı güçleriyle karşı karşıya geldik, onlarla çatıştık ve hatta gerilettik. Öyle ki, anakaradan adaya binlerce takviye güç gönderildi.

HD: Devrim cephesinden bakıldığında, dost ve düşmanların nerede konumlandığını bilmek çok önemli bir yerde duruyor. Dostlarını ve düşmanlarınızı kimlerdir? Korsika Ulusal Hareketi'nin sınıf çelişkileri nelerdir?

M: Biraz önce aktardığım gibi, Korsika milli mücadelesi 20 yıldan bu yana sağ liberal ve seçim odaklı legalist burjuva partiler tarafından ele geçirilmiş durumda. Biliyoruz ki "resmi" mücadele bize hiçbir şey vadetmiyor ve ulusalcılar 8 yıldır iktidarda olmasına rağmen anakaranın klasik partilerinden farklı hiçbir şey yapmıyor. Bu güçlerin ciddi bir bölümü Fransız burjuvazisinin objektif müttefikidir-

ler. Onların 7 yıldır talep ettiklerini bizler birkaç haftalık şiddetli isyan dalgasıyla elde ettik. Bunun yanı sıra, Korsika'daki devrimci komünizmin durumu noktasında netiz ve somut koşullarla güç ilişkilerinin dayattığı biçimde, bu hareketlerden bazılarıyla ulusal kurtuluş mücadelesi noktasında birleşme ihtiyacının farkındayız. Bu hareketler, sosyalist bağımsızlık yolunda sesimizin yayılması ve ulusal harekete bir dinamik kazandırma noktasında önemli bir yerde duruyor. Kendi kaderini tayin hakkı ve sosyalizm için Korsikalı devrimci güçlerle ortak bir cephe için çalışıyoruz.

HD: Fransız medyası Korsika Ulusal Hareketi içerisindeki aşırı sağ eğilimleri dikkat çekiyor. Aşırı sağın Ada'daki durumu nedir?

li'yi devirdi (Pasquale Paoli, adanın 1755'ten Fransız işgalinin başladığı 1769'a kadar süren, Avrupa'nın ilk burjuva cumhuriyetinin kurucusu olarak Korsika Ulusal Hareketi'nin önemli bir figürüdür). Ardından on yıllar süren kültürel, ekonomik ve politik baskı ortamı hâkim oldu. Agro-pastoral ekonominin turizm lehine tahribatı buna bir örnek. Güncel ekonomik durum patronları, Korsika komprador burjuvazisini, Fransız burjuvazisini ve restorasyonla bayındırlık tüccarlarını zenginleştirmekte. 18-25 yaş nüfusunun yüzde 30'u işsizken, nüfusun dörtte biri yoksulluk sınırında. On yıllardır süren Korsika dilinin yasaklanması politikasıyla dilimiz kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya. Yurtsever militanlar yasadışı ve keyfi biçimde tutsak ediliyor. Birkaç yıldır

M: Sömürgeci Fransız Devleti kontrolü sağlamak için turizm üzerinden ekonomiyi ele geçirmenin yanı sıra (ki biz bu tip bir turizmi sosyalist düzende toprakların yeniden bölüşümü ve yeniden endüstriyelikleşme ile yıkaçacağız) ezici çoğunluğu Fransızlardan oluşan ve Korsika'da oldukları için iki kat prim alan (bu maaşların hepsi Korsikalıların vergileriyle karşılanıyor), asker, polis, çevik kuvvet, jandarma gibi kolluk kuvvetleriyle egemenliğini sürdürmeye çalışıyor. Solenzara askeri üssü Fransa'ya Akdeniz'de kontrolü sağlama fırsatı veriyor. Burjuva hukuk sistemi, defalarca kez kanıtlandığı gibi, yasaların ve tarafsızlığın aksine, Korsikalıların aleyhine işletiliyor. FLNC döneminde ve güncelde şunları görüyoruz: siyasi suikastlar işlemek için barbuzların (Fransa'nın Cezayir

M: Yerel parti olarak aşırı sağ, Korsika'da yok denecek kadar az. Yıllardır meclis seçimlerinde yüzde 10 civarındalar fakat milliyetçi militan temelde çeşitli kadroları bulunmakta. Bu hareket FLNC'nin aşırı sol üye ve kadrolarının Fransız Devleti ve çeteler tarafından katledilmesiyle doğdu. Ayrıca hareketin kökenleri, legalist parlamenter partilerdeki kimi kadroların, Avrupa'da yükselen faşizme paralel olarak göçmenlik karşıtı bir "Korsika vatandaşlığı" temelindeki politikasına dayanıyor. Fakat, eylemler boyunca haykırılan ana slogan çok netti: "Katil Fransız Devleti". Sorumlu olan İslam ya da göçmenlik değil, Fransız Devleti'dir. Kimi ırkçı saldırılar gerçekleşiyorsa, bu saldırıların faileri Korsika gerçekliğini değil, Fransa'daki yüzde 40 oranındaki kapitalizm-emperyalizm tarafından beslenen aşırı sağı temsil etmekte. Korsika'da Le Pen'in (Fransa seçimlerinde Mac-

ron'la birlikte ikinci tura kalan faşist Ulusal Cephe'nin lideri (-çn) yüzde 58 alması kuşku uyandırıcı ve bunun aksini iddia edip "Fransızlıklarını" aklayanlar faşist haydutlardır. Adamızdaki gericilikle mücadele etmeliyiz fakat, Korsikalıların 40% oranında seçime katılmadıkları ve birçoğunun da Macron hükümetine karşı oy verdiğini gözden kaçırmamak gerekir.

HD: Bu bağlamda Korsikalılar için nasıl bir devrimci stratejisi ön görüyorsunuz?

M: Biraz önce de değindiğim gibi bizim rolümüz, öncü güç olarak proleter gençlerde sınıf bilinci yaratarak onların burjuva legalist partiler tarafından manipüle edilmesini engellemek. Bağımsız Sosyalist Korsika anlayışımızı yaymak için, Korsikalı devrimci güçlerle ortak bir cephe inşa etmek ve coğrafyanın her yerine yayılmış sempatanlarımızı eylem

ve iletişim ağı içerisinde örgütlemek zorundayız. Eylem kapasitemizin genişlediği ve güç dengelerinin lehimize doğru döndüğü anı yakaladıktan sonra da bir kitle partisine dönüşmek ve ardından, kendi kaderini tayin noktasında yasal yollardan engellendiğimiz takdirde, sosyalist devrim için silahlı mücadeleye geçmeyi hedefliyoruz. Otonomi meselesini bağımsızlık yolunda ilerici bir hamle olarak görmekle birlikte, başka sorunlar da ortaya attığını düşünüyoruz. Hangi yasal karşı-iktidar odağı var olabilir? Karar mekanizması anlamında otonomi ne anlama gelmektedir? Ve eğer burjuva partiler yönetimde kalmaya devam ederse, Korsika halkının Fransız burjuvazisinden Korsika burjuvazine hapsolmesinin getirisi nelerdir? Stratejileri bu sorular bağlamında değerlendiriyoruz.

HD: Anakaradaki komünistler Korsika'daki durumla ilişkili olarak nasıl

bir pozisyon belirlemeliler? Fransa Devleti'ndeki devrimcilere bu bağlamda bir mesajınız var mı?

M: Enternasyonal ilişkiler Marksizm-Leninizmin önemli saç ayaklarından birisidir ve her ciddi devrimci hareket, dünyanın diğer devrimci hareketleriyle kurdukları kardeşlik ilişkileriyle var olurlar. Bizler de Fransız, Bask, İtalyan, İrlandalı, Sardunyalı, Filistinli yoldaşlarımızla dayanışmayı güçlendirirken, Hindistan'da, Brezilya'da, Filipinler'de vs. dünyanın her yerinde kapitalizme karşı mücadele eden yoldaşlarımızı destekliyoruz. Anakaradan yoldaşlarımız öncelikli olarak devletlerinin emperyalizmine karşı mücadele etmeli, halklar arasında proleter bir dayanışma ile Korsika'ya gönderilen birliklere karşı blokaj eylemleri düzenleyip görünürlüğü sağlamalıdır. Burjuva medyanın yansıtıklarının dışında sesimizi duyuran tüm yoldaşları selamlıyoruz.

Ekvador'da Ulusal Grev sürüyor: "Baskı sadece mücadeleyi körüklüyor"

13 Haziran'ın şafağından bu yana, binlerce köylü ve onlarca yerli topluluk, Ekvador'da gıda ve yakıt fiyatlarını etkileyen kıtlığa karşı büyük bir ulusal grev yürütüyor. Grev sırasında 14'ten fazla kentte barikatlar kuruldu ve işçiler, otobüs veya taksi şoförleri, öğretmenler, öğrenciler ve devlet çalışanları krize karşı protestolara katıldı.

Köylülerin talepleri esas olarak; gübrelerdeki artıştan etkilenen tarım ürünleri için asgari satış fiyatının belirlenmesiydi. Akaryakıt fiyatlarının düşürülmesi ve topraklarını, evlerini, arabalarını bankalara kapıran köylülerin (4 milyondan fazla aile) borçlarının ertelenmesi diğer talepler arasında.

Ayrıca halk kitleleri fiyat kontrolü ve temel ürünler üzerinde spekülasyona son verilmesini, özelleştirmenin ve iş güvencesizliğinin sona ermesini talep ediyor. Köylü kız ve oğullarının üniversitelere kabulünün garanti altına alınması gibi devlet hastanelerinde daha fazla sağlık çalışanının görevlendirilmesini, temel ilaç eksikliği sorununun giderilmesini de talep ediyorlar.

Kitleler aynı zamanda faşist devletin daha fazla askerleştirilmesi sürecine öncülük eden, anavatanı

ABD ve İsrail'e satma planını uygulayan bankacı başkan Guillermo Lasso'nun da istifasını talep ediyor.

Köylüler, talepleri karşılanmazsa ülkenin başkenti Quito'ya yürüyeceklerini söylüyor.

MÜCADELE SEFERBERLİĞİ

Grev tüm ülkeden geçen Panamerica gibi önemli yolların trafiğe kapatılmasını içeriyor. Ayrıca 16 Haziran'da yüzlerce protestocu, Quito havaalanına ulaşım sağlayan E-35 yolunu lastik yakarak trafiğe kapattı.

Quito'da ulaşım işçileri, taksiler, öğrenciler, tüccarlar ve sendikalar seferber oldu. Quito'nun kuzey kesiminde yer alan Calderón mahallesinde barikatlara katılan ev emekçisi Cecilia Simbaña, Covid-19'dan sonra ağırlaşan işçi sınıfının zor durumunu şöyle anlattı: "Şimdi nereye gidiyoruz? İşsiz çocuklar, işleri yok, nerede yemek yiyecekler? Bu hastalık bizi öldürmedi ama bu hükümet bizi açlıktan öldürecek. Bu adil değil!"

Cotopaxi, Chimborazo ve Imbabura'da yürüyüşler yapıldı ve yollar kapatıldı. Cuenca'dayken, üniversite sektörü kendini gösterdi; sadece öğrenciler değil, aynı zamanda pro-

fesörler ve devlet görevlileri de eylemlere katıldı. Ayrıca Imbabura'da madencilığe, doğa talanına karşı gösteriler, Cotopaxi'de öğrenci gösterileri ve Guayaquil'deki hapisane krizine karşı bir protesto vardı.

Lasso hükümetine göre, dört günlük grevin ardından hükümet, en az yedi polis memurunun kaçırıldığını doğruladı, 15 devriye arabasına saldırı düzenlendi, bunlardan biri tamamen imha edildi ve yirmi kişi gözaltına alındı.

Grevin ikinci gününde, Ekvador Yerli Milliyetler Konfederasyonu (Conaie) başkanı Leonidas Iza, Cotopaxi'deki Panamericana'yı kesintiye uğrattığı için "kamu şiddetinin yeniden canlandırılması ve radikalleştirilmesi" nedeniyle tutuklandı.

O sırada kaydedilen videolarda, tutuklanma nedenlerinin bile anlatılmadığı, anayasal haklarının açıklanmadığı görülüyor. Leonidas Iza'nın Quito'ya götürülmesiyle birlikte yüzlerce protestocu onun özgürlüğünü talep etmek için başkente doğru harekete geçti.

Köylüler ve işçiler Quito sokaklarında protesto gösterilerinde bulunurken, Iza'nın bulunduğu Kamu Bakanlığı önünde devlet güçleriyle

çatışmalar yaşandı ve bir polis arabası yakıldı.

Iza hapsedildiği sürece kitlelerin mücadelesinin daha da tırmanacağı belli olunca, faşist devlet Leonidas Iza'yı serbest bırakmak zorunda kaldı. Tutuklama, Ekvador halkının örgütlenme hakkına açık bir saldırıyı temsil ediyor; korkmuş, çürümüş faşist Ekvador devleti tarafından umutsuz bir önlem olarak görüldü.

Bananeros Orenses Derneği'nin yanı sıra El Oro eyaletinden nakliyeciler ve Machala mahallesinden örgütler de greve katılacaklarını duyurdu. El Oro köylüleri, Nisan ayında Guayaquil-Machala otoyolunu bir haftalığına kapatmışlardı. İhracatçılar, muz kutularının minimum fiyatına uymadığı için tarihinin "en kötü krizini" yaşayan sektör için olağanüstü hal ilan edilmesini istediler. Ekvador'un meyvesinin %25'inden fazlası Ukrayna ve Rusya'ya ihraç ediliyor.

"Hatırlayalım, baskı sadece mücadeleyi körüklüyor, bankacıyı evine alıp bin parça gericilik ve emperyalizm planlarını paramparça ettiğimizde, sonuna kadar sonuna kadar gitmeliyiz."

Kaynak: A Nova Democracia

'Kalanlar, Ölenler İçin Şiirler Yazar'

"...

Pirimi asanlar, doymadı kana

Canımı yakanlar, baktı dumana

Zulüm yapmaz, insan insana

Can veririz, can almayız, biz canız..."

Selda Bağcan

Yıl 1993, 2 Temmuz Cuma... İnsanlık tarihine kazınan bu tarihte, kapkara dumanlar yükseldi Madımak Oteli'nden. Kapkara dumanlar arasından yükseldi türküler, sazlar ve şiirler... O yangın ile birlikte belirdi katliamın karanlık yüzü. Burnu sızlatan, gözleri yakan acıyla kazındı hafızalara.

Aydınlar, sanatçılar ve şairler dört günlük Pir Sultan Abdal şenliklerine katılmak için gitmişti Sivas'a. Aziz Nesin, Behçet Aysan, Metin Altıok, Uğur Kaynar, Hasret Gültekin, Nesimi Çimen, Asım Bezirci ve daha pek çok şair, yazar, sanatçı, düşünür şenlikler için bir araya gelmişti.

Katliamdan iki gün önce bir bildiri yayınlanmıştı. Bu bildiri 2 Temmuz'da neler yaşanacağını işaret ediyordu. Bildiride ise Aziz Nesin'in o sırada başyazarı olduğu Aydınlık gazetesinde yayımlanan Salman Rüşdi'nin "Şeytan Ayetleri" kitabından bahsedilmiş ve Aziz Nesin hedef gösterilmişti.

Saldırganlar, dönemin Sivas Valisi Ahmet Karabilgin'in şenliklere ev sahipliği yapmasına tepki göstermiş ve Nesin için "Şehirde adeta Müslümanlarla alay edercesine gezebilmektedir" cümlelerin yer aldığı bildiriler dağıtmıştı.

ETKİNLİĞİN İKİNCİ GÜNÜ...

Sivas'ta sağ eğilimli yerel basın (Hürdoğan, Bizim Sivas, Hakikat, Anadolu, Yeni Ülke, Taraf) halkı tahrik edici yazılar ve başlıklar ile haberler çıkarmışlardı. Çıkan bu haberlerle birlikte büründükleri kin ve nefret duygusu içinde saldırganlar, saldırıya geçmek için koşulların uygun olduğunun kanaatine vararak kahvelerde, sokaklarda, meydanlarda toplanmaya, bir kuduz gibi etrafta dolanmaya başlamışlardı.

2 Temmuz günü Cuma namazının ardından etkinliklerin yapıldığı kültür merkezinin önüne doğru kinle beslenen saldırganlar yürüyüş başlattı. "Sivas Laiklere Mezar Olacak!" atılan sloganlardan sadece bir tanesiydi. Saldırgan grubun bir kısmı yeni dikilen "Halk Ozanları" heykelini yıkarak, yerde sürüklemeye başladı; bir kısmı ise valilik önünde Ahmet Karabilgin'i protesto etti.

Valinin katliam sonrası İçişleri Bakanlığı'na gönderdiği raporda, saldırganların sayısının her saat başı

arttığı belirtiliyordu. Yine aynı rapora göre, akşam saat 18.00'da Madımak Oteli'nin önünde o ana kadar hiçbir şekilde dağıtılmamış 15 bin gözü dönmüş kişi vardı. Otel önündeki araçlar ve sürüklenen heykel ateşe verilmiş, otelin camları kırılmıştı.

Yaklaşık 2 saat sonra otel ateşe verilmiş ve saldırgan kalabalık sloganlar ile yükselen ateşten duydukları gururla bağırıp çağırmaya devam ediyordu.

Madımak Oteli'nin önünde çekim yapan bir haber ajansının kadrına yansıyan görüntülerde otelin etrafını kuşatanların sloganlarının yanı sıra sözleri de duyulmuştu. Bir kişi otelin birinci katına çıkan saldırganına "Lan yakın!" diye seslenirken, bir diğeri ilk alevin görünmesiyle "Cehennem ateşi işte!" diye haykırıyordu. Otelde bulunan aydın, şair ve yazarlar telefonla Sivas Valisini, emniyet müdürü ve diğer yetkilileri arayarak önlem alınmasını istedi. Başbakan, İçişleri Bakanı ve milletvekillerini aradılar. Otelde bulunan Aziz Nesin de Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü ve Çalışma Bakanı Mehmet Moğultay'la görüşerek can güvenliklerinin sağlanmasını istedi ancak ulaşılan her yetkili, "Korkmayın, her türlü önlem alınmıştır", "Olaya hakimiz" yanıtını verdi. Hiç

kuşkusuz ki olaya hakimdiler bu yüzden 35 can, 35 yürek katledildi Sivas'ın orta yerinde. Sivas'ta eli sopalı, taşlı, zincirli 15 bini aşkın gözü dönmüş saldırgan kol geziyordu o gün. Bu katliamın habercisi durum, Başbakan'a, İçişleri Bakanı'na defalarca bildirildiği halde hiçbir bir önlem alınmadı.

Sivas'a gönderilen takviye polis ise zamanında gelmedi veya gelenler yetersizdi. Ve göz göre göre gelen bu katliamda 35 insan yakılarak katledildi.

Çeşitli mahkemelerde başlatılan soruşturmalar o dönem kapatılmamış olan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde (DGM) son bulurken Ankara 1 No'lu DGM'ye sunulan iddianamede olayların nedeni, "şenliklere katılanlar" olarak gösterilerek Aziz Nesin'in varlığı "eylemin hazırlayıcı sebepleri" arasında sayıldı. DGM Başsavcısı Nusret Demiral dava henüz sonuçlanmadan, "Olayda örgüt yok, tahrik var" açıklaması yaptı. Kararla birlikte 22 sanık hakkında 15'er yıl, 3 sanık hakkında 10'ar yıl, 54 sanık hakkında 3'er yıl, 6 sanık hakkında 2'şer yıl hapis cezası, 37 sanık hakkında da beraat kararı verildi. Ancak bu karar temyiz edildi. Uzun soluklu bir hukuk sürecinden sonra 2001 yılında dava sonuçlandı. Süren davalar, temyizler, müdahil avukatların talepleri yıllarca devam etti. Sivas Katliamı davası 20 yılın ardından zaman aşımı gerekçesiyle kapatılarak tarihe gömülmeye çalışıldı.

Aralarında katliamda yakınlarını kaybedenlerin aileleri başta olmak üzere, demokratik kitle örgütleri ve partiler "insanlık suçlarında zaman aşımının kaldırılmasını" talep etti ancak talepleri bir karşılık bulmadı.

İnsanlığın karanlık tarihine bir gölge gibi düşen bu katliam bir ilk değildi ve son da olmayacak. Aydınlar, yazarlar, şairler, devrimciler, emekçiler ve ezilen tüm ulus ve milliyetler geçmişten bugüne birçok katliama göğüs germiştir. Bu katliamları yaratanlardan, yaşatanlardan ve sorumlu olanlardan hesap bir gün sorulacaktır.

FRANSA'DA ÜÇ AYDA İKİ SEÇİM, TEK SONUÇ: SANDIK ALTERNATİF DEĞİL

Fransa'da nisan ayında yapılan başkanlık seçimlerinin ardından 12-19 Haziran tarihlerinde de milletvekili seçimleri gerçekleştirildi. Macron'un kazandığı başkanlık seçimlerine damga vuran faşist Le Pen ve "sol ittifak" adayı Melenchon'un arttırdığı oylar olmuştur. Başkanlık seçimlerinden sonra yapılan genel seçimlerde de Cumhurbaşkanı Macron'un grubu salt çoğunluğu kaybederek bu düşüşü pekiştirdi. Yine bu seçimlere de damgasını vuran Melenchon liderliğindeki Nupes'in mecliste ana muhalefet olması ve faşist Le Pen'in yine ciddi oranda yükselttiği oylar olmuştur. Süreç, nisan ayından çıkan sonuçlar ekseninde az çok tahmin edildiği şekilde ilerlemektedir. "Sol ittifak"ın ana muhalefet olması, önceki seçim süreçlerine göre daha yumuşak bir dil kullansa da faşist Le Pen'in hükümete adaylığını bu denli ciddi göstermesi, nisan ayındaki seçimlerden sonra haziranla tamamlanan bir yapıya dönüşmüştür. Önceki dönemde yine Melenchon ve Le Pen'le yarışan Macron için önümüzdeki sürecin pek istediği gibi gitmeyeceği açıktır, genel seçimlerin sonuçları bunun ilk ve büyük emaresi olmuştur. Krizin oldukça derinleştiği bir zaman diliminde böylesi bir sonucun ortaya çıkması da Fransa'da gelecek günlerin oldukça hareketli geçeceğini işaret etmektedir.

"FRANSA'DA SEÇİMLERİN GALİBİ: SANDIĞA GİTMİYENLER!"

Nisan ayındaki başkanlık seçimlerinin ardından gazetemizde yayınladığımız yazıda, boykot/sandığa gitmeme oranının altını çizerek Fransa'da "seçim" ve "seçimler" kavramları/süreçlerinin tartışmaya muhtaç olduğunu vurgulamıştık. Genel seçimlerde sandığa gitmeyenlerin oranı daha da artmış, Le Monde gazetesi tarafından "sandığa gitmeyenler Fransa'da seçimlerin galibi olmaya devam ediyor" başlığıyla bu duruma dikkat çekilmiştir. Fransa'da seçim süreçleri diğer ülkelere kıyasla "alışılabilir dışı" şekilde yüksek boykot/sandığa gitmeme oranlarıyla dikkat çekmekteydi. Fakat son başkanlık ve genel seçimleri "rekor kıran" oy vermeme tablosunu ortaya çıkarmıştır. Bu durum dahi başlı başına, krizde olan sistemin kitleler açısından meşruiyetini yitirmesi ya da sisteme olan "güven" in dağılması anlamında önemli doneler vermektedir. Yine sandığın ya da sandıkla gelecek adayların halkın gözünde bir alternatif olmaması gerçekliği de ortaya çıkmaktadır.

Ülke nüfusunun yarısından daha azının oy verdiği bu seçimlerde dikkate değer bir nokta da Melenchon ve ittifakının oy oranı olmuştur. Başkanlık seçimlerinde mağlup

olan Melenchon genel seçimler öncesi önemli sayıda bir bileşeni kapsayan bir ittifakla sürece hazırlanmıştır. Sosyalist Parti, Fransız Komünist Partisi ve Yeşiller önderliğinde farklı grupları da içine alan NUPES (Yeni Ekolojik ve Sosyal Halk Birliği), genel seçimlerde oldukça önemli bir sayı yakalamış ve 131 milletvekili ile ana muhalefet olmuştur. Burada altı çizilmesi gereken nokta, hem düzen içi parti ve gruplarda hem de "oy veren halk"ın önemli bir bölümünde Melenchon'un etkili bir politik figüre dönüştüğüdür. Özellikle pandemi sonrası krizin oldukça derinleşmesiyle Macron ve hükümetinin istemediği bir süreçte, "cumhuriyet" ve "vatan" saiklerini kullanarak önemli bir fırsat yakalayan Le Pen'i dahi geride bırakan Melenchon ve sol ittifak, ana muhalefet süresi boyunca da bu durumu kendileri için yoğun şekilde kullanacaklarını şimdiden göstermektedirler. Melenchon bir ittifak arayışına girmese ya da boykot çağrısında dahi bulunmadan seçimlere girmeyeceğini açıklasaydı muhtemeldir ki zaten rekor kıran sandığa gitmeme oranı rekor üstüne rekorlar eklemiş olacaktı. Hem nisan hem de haziran seçimlerinde Melenchon'un etkisi oldukça yoğun hissedilmiş, oy vermeyi düşünmeyen bir kısım kitle Melenchon ve "sol ittifak" için sandığa gitmiştir. Fakat her süreçte

olduğu gibi bu süreçte de bel bağlanan ya da kurtuluş gözüyle bakılan bu "devrimci" figürlerin halkın gerçek kurtuluşunu gerçekleştiremeyeceği tabiri caizse kabak gibi ortadadır. Tamamen sistem içine hapsolan, halkın güncel olarak yaşadığı çelişkilere yoğunlaşan ama esasta bunu sisteme yedekleyen anlayışın sözde demokrat, devrimci ama esasta sistemden rahatsız olan kitlelerin enerjisini çürütecek bir araç olduğu açıktır. Bu belirlemeleri bir kenara bıraksak bile oldukça geniş katımlı bir ittifakın kendi içinde dahi yoğun çelişkiler/çatışmalar yaşayacağı ve kendi içindeki bu mücadeleye yoğunlaşarak halkın esas sorunlarına "sözde" olan yöneliminin de boşa düşeceği açıktır.

Fransa'da politik gündem hareketli şekilde sürmektedir. Rusya'nın Ukrayna işgaliyle birlikte daha da büyüyen kriz tüm Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Fransa'da da derinleşmektedir. Hemen her şeye getirilen zamlar, bunla ters orantılı olarak asgari ücrete yapılan gülünç zam ve bir Fransa geleneği haline gelen grevlerle birlikte önümüzdeki sürecin daha hareketli olacağı açıktır. Genel seçimler ve mecliste ortaya çıkan sayısal tablo da göz önüne alınırsa egemenler cephesinde de bu hareketliliğin artacağı sürpriz olmayacaktır. İşçi ve emekçilerin sistemden memnun olmadığı, krizin faturasının her seferinde bu cepheye kesildiği açıkça ortadadır. Bugün Melenchon ya da sol ittifakta karşılığını bulan bu rahatsızlık, direkt sisteme yönelme potansiyeli barındırmaktadır. Burjuvazi, bunun önüne geçmek için tarihi boyunca yaptığı gibi her şeyi yapacaktır. Kendi yarattığı krizi engellemek için yine işçi ve emekçilere saldıracak, onlara gerçek kurtuluşa ulaşmalarını için yeni yeni figürler verecektir. Fakat unuttukları bir şey var: burjuvazi gedikleri kapatmaya çalışabilir, ancak gücü bataklık üzerine kuruludur. Bu bataklıkta onları batıracak olan yine işçi ve emekçiler olacaktır.

Kazım Koyuncu mezarı başında anıldı

Hopalılar ve çevre kentlerden gelenler, "Bir sanatçı, bir Karadenizli ama hepsinin ötesinde bir devrimci olan" 25 Haziran 2005'te hayatını

kaybeden Kazım Koyuncu'yu unutmadı. Koyuncu, ölümünün 17. yıl dönümünde mezarı başında anıldı.

Anmaya Koyuncu ailesi, Artvin Belediye Başkanı Demirhan Elçin, Hopa Belediye Başkanı Taner Ekmekçi, Kemalpaşa Belediye Başkanı Ergül Ak-

çiçek, Arhavi Belediye Başkanı Vasfi Kurdoğlu, Borçka Belediye Başkanı

Ercan Orhan ve Rize Fındıklı Belediye Başkanı Ercüment Çervatoğlu ile kurumlar ve temsilciler katıldı.

Anma, Kazım Koyuncu'nun anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sonrası Kazım'ın dostları söz alarak Kazım ile ilgili duygu ve düşüncelerini dile getirdi.

Hüseyin Koyuncu, anma etkinliğinde basın mensuplarına yaptığı açıklamada "Kazım aramızdan ayrılalı 17 yıl oldu. Her yıl burukluk var. Bizi tesselli eden; sevenlerinin arkadaşlarının bir arada olması. Buraya ülkenin dört bir yanından gelen herkese teşekkür ediyoruz. Yaptığı güzel işler-

le, onunla gurur duyuyoruz. Kazım, Trabzonspor şampiyonluğunu görmedi. Trabzonspor şampiyon olunca annem mezarının başına giderek 'Oğlum, çok sevdiğin Trabzonspor şampiyon oldu' dedi. Yani ilk müjdeyi annem verdi. Kazım Trabzonspor'u çok severdi. Şampiyonluk ruhuna şad olsun. Trabzonspor Kulübü yetkilileri aradı, yakın zamanda şampiyonluk kupasının Kazım'ın mezarına getireceklerini ifade ettiler. Bu da bizi çok mutlu eder." dedi.

Kazım Koyuncu'nun şarkılarından oluşan koro dinletisiyle anma etkinliği sona erdi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Efendi Diril: Proletarya Partisi üyesi olan Efendi Diril, 30 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Kanarya'da katledildi.

İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesinde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakâr mücadelesiyle kısa zamanda faşizmin korkulu rüyası haline geldi ve İstanbul Kanarya Çakar sokağında vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu.

Efendi Diril'in ölüm haberi kısa zamanda yayıldı. İstanbul'a cenazeyi almaya gelen ailesi ve yoldaşları cenazeyi köyüne götürmek üzere yola çıktı. Cenaze daha köye varmadan Ovacık Merkez'de görkemli bir tören düzenlendi. 2000'i aşkın kişinin hep bir ağızdan attığı "Efendiler Ölmez", "Kahrolsun Komprador Patron Ağa Devleti" sloganları dilden dile yayıldı.

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği, 29 Haziran 1985 tarihinde Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladığı bir sırada bir işbirliğinin ihbarı sonucu TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker** ölümsüzleştiler.

Cevher Yaşar: Dersim Mazgirt/Pulan köyü doğumlu olan Cevher Yaşar, Proletarya Partisi'nin düşüncelerini

le 1978-79'da lise yıllarında tanışır. '80 döneminde gözaltına alınarak işkenceli sorgulardan geçirilen Cevher Yaşar militan yapısıyla tavizsiz direniş geleneğinin sürdürücüsü olur. Gördüğü ağır işkenceler karşısında başı dik çıkar.

Mazgirt'in köylerinde aralarında Cevher Yaşar'ın da olduğu birçok köylü gözaltına alınır ve Germisi Yatılı Bölge Okuluna yerleşen askeri tabura götürülür. Burada köylülere günlerce işkence yapılır. Cevher Yaşar, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dan aldığı "Ser Verip Sır Vermeme" ilkesine bir kez daha sahip çıkarak işkencecileri yenilgiye uğratar. Cevher Yaşar'ın direnişi karşısında yenilgiye uğrayan işkenceciler çareyi onu katletmekte bulur. Ve her zaman olduğu gibi "intihar etti" yalanıyla işkencelerini gizlemeye çalışır.

KAHRAMAN AİLESİ

Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı Meral Kahraman ve 22 yaşındaki kızı Zeynep Kahraman Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından katledildi. PKK'nin kaçırdığı Murat Kahraman adlı genç ellerinden kaçınca evine giderek önce ailesine 25 milyon para cezası kesti. Daha sonra Doğan köyüne gelen PKK gerillaları "Abinizi getirdik" diyerek kapıyı açtırdıktan sonra aileyi "Oğlun elimizden kaçtı. Tüm sülaleni öldüreceğiz." diye tehdit ederler. Ar-

dından PKK gerillaları, **Meral, Zeynep ve Veli Kahraman'**ı katletmişlerdir.

Naciye Büyük: Sivas'ın Boğazören köyünde yoksul Kürt emekçisi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Naciye Büyük yaşadığı sınıfsal, cinsel ve ulusal baskılarla birlikte, yaşamın neredeyse tüm acılarını tanımış, ancak bütün bunlar karşısında boyun eğip, sistemin yarattığı kadın tipi olmayı hiçbir zaman kabul etmemiştir.

Tüm isteğine rağmen okutulmayan ve çocuk yaşta evlendirilen Naciye Büyük kendi ayakları üzerinde durma çabasını sürdürdüğü İstanbul'da çalıştığı Kartal Ekmek fabrikasında devrimci fikirlerle tanışmıştır. Naciye Büyük, devrimcilerin ve devrimci yaşamın bir parçası olmayı, sonraki yıllarda mülteci olarak yaşamaya başladığı Almanya'da da yaşamının sonuna kadar sürdürmüştür.

Partizan hareketinin bir parçası olarak, örgütlü mücadele içinde yaşlı bedenine rağmen gençlerle iç içe olmuş, militan eylemlerden, kadın çalışmasına, yayın ve alan çalışmasına kadar birçok görevi layıkıyla yerine getirmiştir.

Naciye Büyük, 15 Temmuz gecesi beyin kanaması geçirerek hastaneye kaldırılmış, tüm müdahalelere rağmen 19 Temmuz 2009'da ölümsüzleşmiştir.

Çiğdem Yılmaz: 1987 Sivas Zara doğumludur. Uzun bir dönem İstanbul faaliyeti yürüten Çiğdem Yılmaz, 2007 yılında yaptığı feodal evlilik sonrası yaşadığı baskı nedeniyle, mücadeleden uzak tutulmaya çalışılmış ve baskı görmüştür. Bunun karşısında duran Çiğdem Yılmaz evliliğini sonlandırarak, yaşamında hiçbir şeyin mücade-

lesinin önüne engel olamayacağını ortaya koymuştur. Artık daha kararlı ve daha inançlı bir Çiğdem Yılmaz vardır. Tekrardan örgütlenmesiyle beraber önce Amed'de, sonrada Çukurova'da faaliyet yürüttü. Militan ve özverili kişiliğiyle ön plana çıkan Çiğdem Yılmaz, kitle eylemlerinin militan ve coşku dolu karakteriydi. 2009 yılında Proletarya Partisinin gerillaya katılım çağrısına olumlu yanıt veren Çiğdem Yılmaz, Ağustos 2009'da Halk Ordusuna katıldı. 29 Haziran 2010 tarihinde Dersim/Ovacık-Aslandoğmuş köyü kırsalında Ferdi Karacan ile birlikte düşükleri düşman pususunda ölümsüzleşti.

Ferdi Karacan: 1983 Tokat/Zile doğumlu Kürt ulusuna mensup emekçi bir ailenin çocuğudur. Kendisi de bir işçi olan Ferdi Karacan, yıllarca çeşitli yerlerde işçilik yaptıktan sonra İstanbul 1 Mayıs mahallesinde 2006 yılında Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. 2007 Haziran'ında Halk Ordusuna katılmış, 2010 yılında Çiğdem Yılmaz ile birlikte şehit düşmüştür.

Yurdal Yıldırım: 1979 Yozgat'ın Sorgun ilçesi Karabali Köyünde doğdu. Almanya'da yaşarken Proletarya Partisi ile tanışan Yurdal Yıldırım 1999 yılında Karadeniz'e giderek Halk Ordusu saflarına katılmıştır. 2004 yılında Dersim'de yeniden başlatılan gerilla mücadelesine, 2005 yılında Karadeniz'den soluk olan Yurdal Yıldırım, 29 Haziran 2011 tarihinde Çemişgezek'e bağlı Bozan yaylasında HPG gerillalarıyla ortak bir faaliyetten dönerken, düşman pususunda yaralanmıştır. Yaralı olmasına rağmen yine aynı pusuda ağır yaralanan HPG'li Mazlum Erenci'yi çatışma bölgesinden çıkarmak isterken aldığı ikinci mermiden sonra ölümsüzleşmiştir.

yazının başlangıcı 24. sayfadadır

nılmak için önemli bir araçtır. Yığınlar politikleştiği düzeyde sanat da politik, ilerici bir nitelik kazanır. "Eski" sanat anlayışı, sanatı kitlenin değil "ayrıcalıklı" küçük bir zümrenin sanatı olarak görür. Burjuva sanat ve sanatçıları toplumun büyük parçasını oluşturan emekçi-proleter sınıfın ilgi ve beklentisine göre değil, toplumun azınlığını oluşturan burjuva sınıfın taleplerine göre eserler ortaya koyarlar. Burjuvazinin sınıf çıkarlarına hizmet edecek bu eserlerde özgünlük ve özgürlükten bahsedilemez. Burjuva sınıfın sanatı, kapital için üretir, kapitalin pazarında yer almak için can atar ve eserlerini yalnızca kapitalin ona biçtiği maddi değer ile benimser. Eski sanat, düşünceyi ve yaratımı metalaştırır ve proleter sınıfa ait olanı sömürerek pazarlar. Bu pazarı, sanatın asıl yaratıcıları emekçi sınıftan küçümseyici bir tavırla uzaklaştırır.

Emperyalist kuşatma altında, yarı sömürge-yarı feodal konumunda yer alan ülkemizde eski sanat anlayışı hâkimdir ve bu egemenlik sanatın özgürleşmesinin önündeki etkin bir engeldir. Eski sanat anlayışı, emperyalizmin hizmetinde, onun varlığını korumak için yoğun bir çaba sarf etmektedir. Lenin'in "kapitalizmin en yüksek aşaması" olarak açıkladığı emperyalizm, kuşattığı ülkenin üretimiyle kendisini doyurur. Sanatın ekonomik ve siyasi koşullara bağlı olduğundan bahsetmiştik. Sanatın işlevi de bu koşullarla belirlenir. Sanatın insan üretimi sonucunda ortaya çıkması doğrultusunda emperyalist kuşatma altındaki ülkemizin sanatsal üretiminin egemenler tarafından belirlendiğini ve onları doyuracak şekilde yaratıldığını söyleyebiliriz.

Eski düşüncenin sanatsal yaratımda

etkin olması, eski olandaki siyasal ve ekonomik sonuçların devamlılığına ve korunmasına neden olur. Yeninin yaratılmasının uzlaşmaz koşulunun eskinin yıkılması olmasını böylelikle daha da somutlaştırabiliriz. Eski olan yıkılmadıkça, eski anlayışın gerici etkinliğini varlığını sürdürecektir ve sanatın özgürleşmesinde "yıkılması gereken" bir duvar rolünü görecektir. Bu duvar, yanına yaklaşıldığında ezici güç olarak görülebilse de yanına yaklaşılmadığında da varlığını yitirmektedir.

Yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde sanat için gözle görülmeyen sınırlar çizilmiştir. Sanatın özgürleşmesi, bu sınırların ortadan kaldırılmasıyla mümkünken; sınıra yaklaşan düşünceler baskıyla ve yasaklamalarla karşılaşmaktadır. Yasaklama ve baskı pratikleri ise siyasal koşulların belir-

lediği farklı pratikleri içerir. Burjuva demokrasinin hâkim olduğu toplumlarda baskının yansması daha az görülür, yasaklar daha esnek özelliğe sahip olsa da bizim gibi yarı sömürge-yarı feodal toplumlarda egemenlerin baskısı zorbalıkla pratikleşir. Siyasal ve ekonomik şartlar eski anlayışın pratiklerini farklılaştırır da eskinin devamlılığını koruyan egemenliğin ve onun yarattığı burjuva-feodal düzen olduğu gerçeği görmezden gelinemez. Egemenlerin yüzüne taktığı "özgürlük" maskesi ve tasarladığı "burjuva demokrasisi" ya da sürekli üzerimizde gezdirdiği "sopası" proleter sınıfın özgürleşmesini değil, tahakküm altında tutulmasını amaçlar. O halde sanatı özgürleştirmek, maskeyi indirmekten ve eskinin yıkılarak yeni demokratik kültürü ve sanatı örmeğe geçmektedir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Binevş Kültür Merkezi ve Dicle Kültür Sanat Derneğine polis baskını

Adana'da Binevş Kültür Sanat Derneği'ne ve evlere düzenlenen baskınlarda aralarında HDP İl Eşbaşkanları Helin Kaya ve Mehmet Karakiş'ın da olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı. Baskınlarda halkın darp edildiği ve bir evde çıplak arama dayatıldığı belirtildi.

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı, Binevş Kültür Sanat Derneği'yle ilgili yürüttüğü bir soruşturmayı gerekçe göstererek 38 kişi hakkında gözaltı kararı verdi. Soruşturma kapsamında Binevş Kültür Merkezi ile Adana ve Diyarbakır'da bazı adreslere baskınlarda düzenlendi. Baskınlarda, polislerin evlerin kapılarını kırdığı ve halkı darp ettiği belirtildi.

Baskınlarda yapılan aramaların ardından aralarında Halkların Demokratik Partisi (HDP) Adana İl Eşbaşkanı Helin Kaya ve Mehmet Karakiş, DBP Çukurova Bölge Eş Sözcüleri Şilan Turğa ve Enver Güler, Seyhan Belediyesi Başkan Yardımcısı Funda Buyruk ile Mehmet Sait Dikmen, Abdurrahman Oral, Hayrettin Öz, Sever Uzun, Mehmet Saruhan ve Mahsun Uzun'un da bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

KÜLTÜR MERKEZİNE BASKIN

Binevş Kültür Sanat Derneği'ndeki aramalar ise devam ederken, Seyhan Belediyesi Başkan Yardımcısı Funda Buyruk'un belediyedeki odasında da arama yapıldığı ifade edildi.

Gözaltına alınanların Adana Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü kaydedildi.

DARP EDİLDİLER

Polislerin baskın düzenlediği Mehmet Sait Dikmen'in evinde bulunanların polislerce darp edildiği belirtildi. Gözaltına alınan Mehmet Sait Dikmen'in

babası Mehmet Emin Dikmen, sabah saatlerinde evlerine baskın düzenlendiğini belirterek, yaşadıkları şöyle anlattı: "Polislere durun kapıyı açacağız dedi, durmadan kapıya vurup, bağırıyordu. Polis dış kapımızı kırdı ve o esnada cam kırılıp yüzümüze geldi. Kan içinde kaldık. Hakaret edip bizi darp ettiler. Evde çocuklar vardı ve psikolojileri bozuldu. Üzerimize silah doğrultular. Bu vicdansızlıktır." dedi.

DİCLE KÜLTÜR SANAT DERNEĞİNE POLİS BASKINI

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı'nın başlattığı soruşturma kapsamında Diyarbakır Dicle Kültür Sanat Derneği'ne baskın yapıldığı öğrenildi.

Diyarbakır'da Dicle Kültür Sanat Derneği'ne yapılan baskında polislerin "arama tanığı" buldurmadığı öğrenilirken, baskın esnasında 1 adet Laptop bilgisayar, 1 adet harddisk, 1 adet montaj bilgisayarı, çok sayıda kitap ve dosyalara el koyduğu öğrenildi. Öte yandan Koma Pel üyesi İlyas Arzu ve Mehmet Saruhan'ın gözaltına alındığı ifade edildi.

Öte yandan aynı soruşturma kapsamında Mardin Kızıltepe'den Abdullah Ayav'ın da gözaltına alındığı bilgisine ulaşıldı.

Kürtçe tiyatro oyununa polis engeli

Adana'da yasaklanan, ancak Mersin Büyükşehir Belediyesi Kongre Salonu'nda oynanması beklenen Amed Şehir Tiyatrosu'nun 'Tartuffe' adlı Kürtçe oyununu Mersin Valiliği de engelledi.

Amed Şehir Tiyatrosu yasaklamaya ilişkin yazılı açıklamasında şunları söyledi:

"5 Haziran günü Adana'da 6 Haziran'de ise Mersin'de Tartuffe oyunumuzu seyirciyle buluşturmak üzere turne organizasyonunu planladık. Salon kiralamak için Adana ve Mersin Büyükşehir belediyelerine başvuruda bulduk. Maalesef her iki belediyenin de kültür bürokratları yasa dışı olmamasına rağmen bizden valilik izni istediler.

"Belediye salonlarının kendi güvenlik görevlilerinin bulunması nedeniyle valilik izni almamızın doğru olmadığı konusunda kültür bürokratlarını bir türlü ikna edemedik. Buna rağmen valiliklere bildirimde bulduk. Oyunumuzun içeriği ile ilgili yasal açıdan hiçbir sorun olmamasına rağmen Adana ve Mersin valilikleri 'kamu güvenliği' gerekçesiyle oyunumuzun gösterimine izin vermedi."

Sanatın Özgürleşmesi: Eski Yıkılmadan Yeni Yarattılamaz

Yeni bir dünya inşa etmenin ilk koşulu eski olanın yıkılıp, arkasında bıraktığı enkazın titiz bir devrimci pratikle ortadan kaldırılmasıdır. Proleter ideoloji bu yıkımın zorunluluğunu çekinmeden dile getirir. Kavramların başına “yeni” kelimesini koymamız; “yeni demokrasi”, “yeni demokratik devrim”, “yeni demokrasi kültürü ve sanatı” gibi, estetik kaygılardan değil burjuva-feodal yapıya sahip olan eskinin yıkılmasına çağrı niteliğindedir. Marks’ın, felsefeyi idealist prangadan kurtararak “anlamak yetmez değiştirmek gerekir” çıkışıyla

ona yeni bir anlam kazandırarak işlevsel hale getirmesi devrimci düşüncenin öğretilerini yaratmıştır. Sanatın özgürleşmesi, emperyalist tahakküm altında tutulan eskiyi yıkarak proleter ideolojinin hâkim olduğu yeni bir yapının yaratılmasına bağlıdır.

Sanat, insanlık tarihinin ilk dönemlerinden bugüne sınıfların karakterine göre kümülatif ilerlemeye sahiptir. Sanat üzerine gerçekleştirilen okuma ve açıklamalarda siyasi ve ekonomik koşulların dışarıda tutulması, sanatın uğradığı veya uğrayacağı değişimlerin ortaya çıkarılmasını imkânsız hale

getirecektir. Bu imkânsızlık, metafizik yöntemlerle açıklanmaya çalışılarak idealist bir tutumun sergilenmesine ve böylece gerçeklikten daha da uzaklaşılmasına yol açacaktır. Oysa biz, her şeyde olduğu gibi sanatın da sahip olduğu hareketi ve bu hareketin farklı koşullarda ilerici-gerici özellikler kazanabileceğini biliyoruz. Öyleyse “eski”nin sanat anlayışının durağan, gelişmeye kapalı ve durumları açıklamaktan aciz olduğunu söyleyebiliriz. “Yeni” sanat ise açıklamalarında temel olarak değişimi ve hareketi görür. Sanat üzerine birbirinden tamamen

farklı bu iki temellendirme, özgürlüğün ilk şartının hareket olduğunu göz önünde tutarsak, sanatın özgürleşmesine yönelik pratiklerin anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

SANATIN ÜZERİNE ÇÖKEN ‘ESKİ’ ANLAYIŞIN PRATIĞİ

Sanatın yapısı kitle hareketine uygun olmalıdır. Bununla beraber yığınların politik durumu sanat anlayışıyla uyumlu haldedir. Denilebilir ki burjuva-feodal düzene ait olan sanat ürünleri, kitleleri manipüle etmede kulla-

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

[f yenedemokrasi1](#)

[@ yenedemokrasi](#)

[t ydemokrasi11](#)

[yenedemokrasi27.net](#)

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul **İletişim:** 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20